

DEU DIVORCIS
—
LA REBEL·LIÓ DE LES
ABELLES

Bepes

Després que "DEU DIVORCIS" sigui molt divorcis, hi pot haver algú que s'ha divorciat més vegades, però entenem que deu divorcis són una bona mida. Malgrat l'existència del divorci hi ha molta gent que no l'ha fet servir. No és pas obligació divorciar-se, i si un no es vol divorciar per males cares que trobi a casa, doncs se l'ha de deixar que trobi males cares.

Com sempre, només s'ha pretès amb "DEU DIVORCIS" fer passar l'estona de la millor manera possible a qui el llegeixi, que és demanar molt, ja ho sabem. I com gairebé sempre situacions i personatges són tota imaginats. No volem dir que no puguin haver succeït, però en tot cas han passat sense que nosaltres ho sabéssim. Que per què aquesta afecció a contar coses d'imaginació? Veuran, toquem de peus a terra. Hi ha algú que...

DEU DIVORCIS

al cor, de les coses que passen en aquest món que ens ha tocat viure i que tingui alguna solució vàlida? No seguits, ara que hi som de la solució ja no hi haurien els problemes que hi han. És abans d'escalar una guerra, quan ja els canons treballen.

LA REBEL·LIÓ DE LES ABELLES

LA REBEL·LIÓ DE LES ABELLES hauria de mirar que els canons no treballessin. És abans d'un descarrilament que s'hauria de trobar la manera de no descarrilar! Quan us ve a trobar un ciutadà i us diu que no té feina i que té criatures a mantenir, no hi ha altra cosa a fer que al general arronçament d'espatilles que troba? No es pot evitar anar a buscar diners a un banc sense tenir-n'hi? És necessari que algú assalti tot un senyor Congrés amb gent i tot perquè es vegi que segons qui fa coses que no ha de fer? Quan es diu que tenim els parats que tenen els països civilitzats, és un consol pels que estan en atur? I si escrivint no es poden donar solucions a totes aquestes coses i a d'altres, que són les de cada dia, de què serveix parlar-ne? I com que nosaltres, per ara, no sabem la manera de guarir els mals que pateix el món, és per això que parlem de coses que no passen i de les quals intentem que se'n tregui l'entrellat.

I aquesta vegada, per mig les planes del llibre, hi fem sortir dos que el comenten. Desconeixem si ho ha fet algú abans. Si fos així segur que ell ho hauria fet millor, però com que ho desconeixem - les coses que desconeixem són infinites - ho havem fet aparèixer en el llibre com si es tractés d'una estrena mundial.

Un dels dos comentadors del llibre sosté que l'autor s'ha errat moltes vegades. Deu tenir raó.

Amb "DEU DIVORCIS" doncs, és qüestió de no amoinar-s'hi. Només es tracta, si es tenen ganes de llegir diabarats, de llegir els diabarats que figuren en el llibre, i sense pensar trobar-hi res extraordinari. I anar fent anys tant bé com es pugui que és una de les coses millors que es poden fer.

B e p e s

Bepes.

Elas homes fanen divisió-se en grups, en braços, en guigs, en par-
tits polítics i en partits socials. Això ho solen fer quan es fan
grups. Els homes d'altre nou-cada, noixent tots iguals, no ha estat
mai amb els homes. Els d'altre el més en estat, i per color.
els grups han fet estat de negres, els blancs, de blancs, i els ne-
gres, de negres. Els els estat de blancs en els quals hi ha negres,
els: però no els dona ni el nom d'a, la qual cosa és depar molt poc.
I els els estat negres en els quals hi ha blancs, d'aparement aquets
els els estat de blancs.

El estat de les persones de fer determinades unions. Entre cada estat.
I els els estat de fer unions de fer unions, han estat, entre al-
tres d'altre els els estat de fer unions. Malgrat haver-hi partits
d'altre els els estat de fer unions.

LA REBEL·LIO DE LES ABELLES

(Història que em va contar una abella amiga)

El estat de les persones de fer unions. Entre cada estat.
I els els estat de fer unions de fer unions, han estat, entre al-
tres d'altre els els estat de fer unions. Malgrat haver-hi partits
d'altre els els estat de fer unions.

B e p e s

Reyes.

LA REBEL·LIÓ DE LES ABELLES

Els homes solen dividir-se en grups, en braços, en sangs, en partits polítics i en partits apolítics. Això ho solen fer quan es fan grans. La gran lliçó dels nou-nats, neixent tots iguals, no ha estat mai aprofitada pels homes. Han dividit el món en Estats, i per colors. Els grocs han fet Estats de grocs, els blancs, de blancs, i els negres, de negres. En els Estats de blancs en els quals hi ha negres, molta gent no els dona ni el bon dia, la qual cosa és donar molt poc. I en els Estats negres en els quals hi ha blancs, darrerament aquests ho han passat molt malament.

Els homes no han passat de fer determinades unions dintre cada Estat. I com que aquestes unions han estat diverses, han servit, entre altres coses per a tirar-se els plats pel cap. Malgrat haver-hi partidaris dels mateixos objectius a cada Estat, aquests partidaris no han fet, fins ara, tota una nau, una nau mundial. Algú no la deu permetre, vagin a saber per què, aquesta unió universal. Potser és perquè ja se sap qui tindria la majoria.

I, ja que els homes no l'han feta, la feren les abelles de cara a impedir que es tiréssin aquestes bombes de les quals es parla tant i que hi ha qui diu que ho han d'arreglar tot, amb la saludable intenció de veure si els homes s'hi emmiralléssin. Sembla difícil que els homes s'arribin a decidir. I si no es decideixen i se n'han de penedir, potser ja no seran a temps ni a penedir-se'n.

I aquesta és la història de "LA REBEL·LIÓ DE LES ABELLES" contada, si la vam entendre bé, per una abella amiga la qual l'havia sentida contar a altres abelles.

I, de tota manera, és una història curta que sempre és un aventatge. O ho hauria de ser.

Bepes.

Petit index per una curta història.

Electricitat humana. Conseqüències d'anar pel món amb excés o falla de corrent.

- Si guanya vostè, anirem a plaça bé?

El cas de les abelles. Nits de nuvis fatals pels abegots. Relats de les abelles exploradores. Les abelles aprenen a llegir el diari. De com els abegots perderen el fibló.

Judici, amb trampa, per tal de proclamar l'abella més bella del rusc.

Un: "Ja n'hi ha prou!" d'una generala.

Conspiració.

- Els homes han proclamat la República!

El rusc es fa republicà. L'abegot delator.

Dretes al govern dels homes. Un 6 d'octubre. Eleccions.

- Què en faria una abella d'un duro?

Una recadera parla de la filla del fideuer.

Una altra diu al rusc que no badi, que se'n prepara una de grossa.

Les abelles decideixen ajudar els homes avisant-los que la República està en perill. Fracàs de l'avís.

Sollevament de gent de tropa contra el govern. El rusc es declara independent.

Nou intent d'ajudar els republicans. La República surt del País.

Al rusc les abelles no es poden moure de les cel·les.

Les recaderes expliquen misèries. Un diable, aliat dels que van perdre?

La nova guerra. Un senyor que cridava molt ho va agafant tot. Els americans s'han enfadat i venen a tirar canonades. Desembarcs a desdir. A París ja parla tothom francès. Al rusc es canta La Marsellesa. Aliats a Berlin. Nordamericans al Japó. Bombes anti-japoneses. La pau. Jutjament dels que han perdut.

Radio Pirenaica. Una vaga de tramvies. El turisme. Fidel Castro.

La televisió. Americans a la Lluna.

Coses de la dinamita. El rei nou.

- No crec que el rei nou es faci republicà...

Un cap de govern que les dones troben guapo. Una reina torna al rusc.

Gent de tropa ha agafat el Congrés amb tota la gent a dins. La recadera Martina diu que el rei ho ha arreglat tot. L'Estat de les Autonomies. Eleccions.

Les abelles parlen de les bombes que ho han d'arreglar tot. La gran reunió al Puig del Romani. Les abelles, una vegada més decideixen anar a favor dels homes perquè aquelles bombes no es tirin i fan l'unió mundial de les abelles, per tal de veure si els homes en fan cas...

Un alemany - els alemanys quan no agafen rogall per un excés de crits són gent d'organització, de mètode, de troballes i, a vegades, si no baladregen massa, n'encerten moltes,-, va descobrir, fa poc, que el cervell era una mena de central elèctrica, petita, però central a la fi. Es clar, no tots els cervells tenen els mateixos vats. N'hi ha que tenen una activitat elèctrica principal i aquesta diferent energia origina metges famoses, pintors immortals i novel·listes de gran vol. L'electricitat, diuen els que saben coses, no sols es troba en diversos llocs del cos humà sinó en l'atmosfera, en els núvols, en l'aigua, i que ens ve del sol i de més enllà. O sigui, que tot va electrificat. El sol ja es veu que és una gran bombeta perquè és de mal mirar, quan no plou ens dóna escalfor, terra l'esquena de milions de turistes i ha fet éer, entre altres coses, un bon negoci als fabricants d'ulles afumades. Corrim, doncs, plens de corrent, de nosaltres passant per gossos, peixos, pardals, avions i espai exterior.

A la senyora electricitat ja ens la van donar feta malgrat que les bombetes no es comencessin a posar en pràctica fins pels voltants de l'any 1878, any que a Nordamèrica disposaven del senyor Edison el qual no parava d'inventar coses. S'ha provat, toté portem corrent. La pena, i gran és que ara que s'han inventat tantes coses no s'hagi inventat que de l'electricitat humana no se'n pugui treure profit en forma de bombetes la qual cosa permetria estalviar molts quartos. Potser, però tot és qüestió de temps que homes i dones es puguin presentar amb bombetes particulars.

Si, tal com assegura aquell savi alemany, anem plens de corrent, és comprensible que els que han anat més bé de vats s'hagin distingit

dels que n'han anat més malament. Es natural que Velàzquez pintés com pintava, que Pau Casals toqués com tocava, que el Dant escrivís com escrivia i que la Pavlova ballés com ballava. Es lògic, docns, que la gent de voltatge alt sobressortissin dels de voltatge baix. Hem tingut grans revolucionaris, estafadors admirables, bandits models, enamorats sublims, reis estupends, polítics increïbles, tapers insignes, pescadors superiors, botifarrers altíssims, filosof profunds, cuiners superbs, homes públics eminents i dones públiques heroïques, Tota una sèrie de fets que no se sabia per què s'havien esdevingut, es pot ja pujar-hi de peus que s'havien portat a cap per una simple qüestió elèctrica. Un, si no passa d'anar a jornal, és que no té prou corrent per tal d'arribar a tenir fàbrica pròpia; un fa tombar una pila de virtuts perquè té més fluid que aquell que no n'arriba a fer tombar cap; un que no es cansa de fer mis bemols ha de tenir més corrent que un que no en fa i que, a més a més desafina... Deuen ser més que vats, quilovats, per anar a les Amèriques a la vela, per a morir crucificat pels altres, per escriure converses amb gent de l'Olimp, el Quixot, Hamlet, l'Atlàntida, L'home invisible... per a fer la senyoreta Venus de Milo, el Partenó, la Revolució francesa, la industrial a Anglaterra, el desembarc a Normandia, l'anada a la Lluna... Quin voltatge no hi ha d'haver en ciutadans com el senyor Kant, el senyor Beethoven, el senyor Goethe, el senyor Lincoln, el senyor Galileu, el senyor Unamuno, el senyor Maragall i el senyor Machado... Però és que aquest excés de corrent també l'han acusat ciutadans famosos en altres activitats ben distintes de pintar quadres, fer estatuës, mis bemols i llibres, i han agafat anomenada per a matar abisinis, cremar jueus i donar cops de mà en guerres interiors. Arribar a fer desaparèixer l'electricitat d'aquests elements al món li costà milions i milions de baixes.

Es veu que tothom té la seva de corrent, i un excés de la mateixa tant pot donar perquè surtin flors de perer com carais a la vela. La gent de corrent normal no pot fer altra cosa, per ara, que estar a mercè de la de corrent alta. Si algú, portat per una abundància de quilovats es decideix a tirar aquestes bombes de les quals es parla tant, la gent de corrent baixa no tindrà més remei que deixar-les tirar i, si és possible, mirar que aquestes bombes no el toquin, cosa molt difícil si aquestes bombes tenen el poder que es diu que tenen.

Sembla mentida que la corrent de tots plegats valgui menys que la d'uns quants. Però totes les bombes que s'han tirat d'ençà que el món és món han estat mal vistes per la gent de corrent normal. I, fins ara, a n'aquesta gent enemiga de tirar bombes, els de corrent alta els han obligat a tirar-les. I tan senzill que sembla hauria de ser que els de corrent moderada, que són els més, fessin fer la llei als de corrent alta que són els menys. Hi ha coses que la gent del futur, si el futur va diferent del present, quan les sàpiga se'n farà creus. No se sabran acabar que tothom renegui de les guerres i que en un lloc o altre sempre hi hagi algú disposat a tirar canonades, almenys a fer-ne tirar als altres. Trobaran estrany que un operador de canó no digués a qui el feia disparar que disparés ell, i el que hagués donat l'ordre no ho digués al de més amunt fins que la negativa arribés a dalt de tot. Serà de mal entendre això pels del futur, si no és que es trobin que els de corrent alta segueixin fent primers papers i arribin a treure la poca corrent de la gent que en vagi fluixa sense contemplacions. Si és així, els que diuen que hem vingut al món per a patir ho haurien endevinat.

La història del món, doncs, l'han feta els acumuladors elèctrics d'homes i dones, unes vegades en bé i altres en mal.

Quan sortiren els primers, sembla que es va acordar que l'home ho tenia tot a la seva disposició: els fruits de la terra, els animals que

s'hi passejaven, els ocells que hi volaven i els peixos de l'aigua. I ocells, animals i peixos es portaven bé amb l'home possiblement si és veritat que al començament només n'hi havia un. Perdius i conills no devien perillar gaire amb un home sol. No hi havia perdigons i sembla que durant un temps l'home, desconeixedor del foc, era un vegetarià consumat. Però quelcom va esdevenir-se amb l'aparició d'una senyora i segurament per un excés de corrent amb una poma pel mig, una bona part d'animals partí peres amb l'home. Malgrat això una altra part no ho trobaren bé que haguéssin de renyir amb el que a ells se'ls havia dit que era el rei de tot. I no hi renyiren. Els cavalls es deixaren domar, els gossos es deixaren fer moxaines, els coloms, amb el temps portaren cartes d'un lloc a l'altre, els canaris es deixaren posar en gabies i feren concerts pels seus senyors, les fures es posaren al servei dels humans per a treure conills de cau, els lloros cantaven marxas reials i contaven acudits verds per tal de distreure lluts amos, els ossos ballaven quan se'ls tocava un pander, els camells es convertiren en les barques dels deserts, els elefants li oferiren el marfil dels seus ullals perquè l'home hi jugués a billar, lleons i tigres, els quals de moment semblava que s'ho havien de menjar tot, acabaren seient en tamborets pels cecs, els dofins, pels homes jugaven a basquet, les abelles li feien mel perquè hi mengés recuits i els confiters visquéssin bé, les guatlles permeteren que els homes inventessin les maxetes per tal d'enlluernar-s'hi, les vaques es deixaren muntir sense protestar, els bous li llauraven els camps, les gallines li ponien ous perquè es fes truites a la francesa, els xais es deixaren agrupar en ramats perquè quan estessin al punt es portéssin als mataders, els micos aprengueren d'anar en bicicleta, els ànecs es deixaren fer el fetge gros de cara al foie-gras... En canvi hi ha animals els quals una vegada van renyir amb els homes no hi han volgut saber mai més res. Les serps, les quals sembla que si elles van tenir la culpa d'aquell

excés de corrent amb l'episodi de la poma haurien d'estar contentes que l'home les hagués cregudes. Doncs no, si poden se'n passen mestre, i no sols les de gran llargada sinó les posseïdores de matzines en quines picades moltes vegades no s'hi és a temps. Tampoc han fet la pau amb els homes determinats taurons i altres peixos de gran tamany, i hi segueixen renyits cocodrils i caimans, segur perquè saben que els homes en fan sabates, cinturons i moneders de senyores de casa bona. Entre els que no ens poden veure hi ha els escorpits, sense que de la seva pell se'n pugui fer ni un modèl encenedor. Entre els nostres enemics mortals s'hi troben els mosquits, els quals si bé són poca cosa per ocasionar una baixa humana, ens fan bonys de compromís. Les llagostes, a vegades s'uneixen moltes a cop - cosa que els homes no han sabut fer mai d'una manera semblant-, i deixen plantacions com si mai hi hagués hagut res plantat. Les formigues, amb tanta fama de treballadores, han donat molta feina als paletes destruint edificis sencers. Les puces sembla que van de cala baixa, si no és que es vagin utillicant per tal de veure com es poden lliurar dels insecticides. I queden les rates. Les rates, que algú ha dit que acabaran amb tots nosaltres, per la fabulosa facilitat de reproducció que tenen, i sense pensar potser en premis a la natalitat. Menys mal que existeixen rates de laboratori que es deixen encomanar tota mena de mals en bé de la humanitat. També, també hi han altres animals que pels homes, millor dit, per les dones, s'hi juguen la pell com els pobres visons, i si una bona part del cens mundial porta sabates, ho deu a elements de pell apta per a posar mitges soles i talons... Els cucs, només menjant fulles de morera, fan seda perquè les dones puguin estrenar vestits de preu, les balenes ens fan espelmes, les orenetes ens maten mosquits, les cigonyes ens porten criatures...

A l'home se li havia dit que era el rei de tot, i una vegada oblidat aquell ditxós accident de la poma ell seguí creient-se que ho era. I,

durant un temps ho fou. I mentrestant les dones, les quals de moment totes sortien iguals i eren unes més a considerar l'home com a rei, en començaren a sortir unes de més guapes que les altres degut sense cap mena de dubte a posseir una corrent de més alt voltatge, corrent que, ultra fer-les diferent d'altres dones, n'originava entre els homes bons conductors d'electricitat.

Al repartir la corrent no es va anar a mirar massa prim. Si entre els homes trobem soldats i generals, capellans i arquebisbes, entre les dones hi ha les que passen pel carrer sense provocar girades de cap, i d'altres que un no té més solució que girar-se per força, aturar-se i oferir-se en tot i per tot.

I degut a n'aquesta diferenciació de corrents vingueren els reis de debó, i uns manaven i altres creien. I ja s'instaurà una desigualtat general que duraria sempre puix que, ultra els reis, sorgiren altres elements portadors de corrent principal els quals, amb el temps, serien ministres, banquers, fabricants, inventors, polítics, alcaldes, marquesos, propietaris i presidents del Tribunal Suprem, i tots aquests ciutadans es feren molts compliments amb els reis i aquests es voltaren de gent de tropa disposada en tot moment a cridar "Visca el rei!", i a fer-ho passar malament a qui no ho cridava prou fort.

Però el món va així, i, com que la cosa essencial és mirar de fer tots els repassos bé, la gent, en general, és de qui li permet fer aquests repassos sense alçar-se de taula amb gana. Sense això els governs s'hauran de sentir moltes paraulotes.. Democràcia sí, però democràcia amb algun sofregit a l'abast dels de poca corrent. No hi ha altra solució que aquesta i si no es pot anar a plaça raonablement ja se'n poden fer de discursos. No se'n pot fer cap dinar d'un discurs, per bo que sigui. Qui resolgui bé aquestes anades a plaça ho té tot guanyat. Si els que estudien per polítics no ho entenen així haurien de canviar d'ofici. No obstant, la gent vol ser política, i encara no s'hi ha es-

morzat mai de política. Sí, es fan eleccions, però els electors haurien de poder preguntar: " Si guanya vostè, anirem a plaça bé?" Però és clar, tots els polítics diuen, esgargamellant-se, que si guanyen ells anirem tan bé. Algú deu dir mentides, ja que no se sap de cap polític que hagi dit que si guanya ell s'anirà més malament que mai, cosa que saben molts polítics malgrat que vagin dient al revés. Però la política és la política, i potser qui la va inventar a vegades se'n deu penedir.

I el món s'anà polititzant durant anys i panys, fins que els reis perderen prestigi i a molts llocs del planeta s'hi posà un rètol de "República" que, de moment, fou molt ben rebut. Segons a on les repúbliques es feren plègar a canonades i tornaren els reis amb aplaudiments d'uns i xiulets dels altres. En aquests pocs llocs la gent ha de ser, per estrany que sembli, republicana-monàrquica, estat que segons qui diu que no és ésser res. En altres llocs, sota el títol de repúbliques, no manen els republicans. Hi ha molt poques repúbliques en les quals manin els republicans. Els monàrquics diuen que el món no anirà bé del tot fins que tornin a manar els reis, i els republicans sostenen que el món no hi anirà de bé fins que les repúbliques siguin veritables repúbliques. I així estem.

Com hem vist, entre els elements que treballen per l'home, hi han les abelles. Quan l'home va tastar la mel per primera vegada degué trobar que era una cosa excel·lent, i va pensar que era una pena que només servís per a engreixar abelles, i ell que sí, va inventar els ruscs artificials i va resultar que les abelles treballaven de franc. No s'enten gaire que aquests insectes s'hagin posat al servei dels humans sense protestar massa. Al principi feren alguns ulls de vellut entre els homes que se'ls quedava la mel, però al final s'han hagut de rendir ja que l'home, el qual per les abelles deu seguir essent el rei, ha trobat la manera de lliurar-se de les pessigades.

S'han fet molts estudis sobre el comportament de les abelles, i els que en saben coses diuen que les abelles comuniquen a les seves companyes les trobades de pol·len, ballant. Si ho diuen els que les saben aquestes coses, s'han de creure. Sempre s'hauria de creure la gent que sap coses.

Aquestes abelles, anomenades exploradores surten a fer descobriments per tal de veure quines flors es poden aprofitar. Les flors no tenen altre remei que deixar actuar a les exploradores ja que per més que maldin no es poden moure del lloc, cosa que succeeix a tothom que té arrels, condemnats a veure sempre les mateixes coses. Els elements alats poden sobrevolar muntanyes i rius, camins i pobles. Algú ho troba injust això, però mirin que si les oliveres voléssin...

Als rucs hi ha una abella reina l'activitat de la qual és principalment deixar fer nits de nuvis a determinats abegots els quals, d'aquestes nits de nuvis se'n fan la pell. Els abegots, doncs, són condemnats a mort, llevat d'algun indultat per voluntat reial. L'abegot no treballa mai, no té fibló, ni fa mel. Se'l té a la reserva per a fer llunes de mel amb la reina. I són tan talossos que donen per entès que aquest és el seu paper en aquesta vida. Es casen il·lusionats amb la reina i amb el casori hi deixen les estagues.

La reina, amb la cooperació suïcida dels abegots, pon una pila d'ous cada dia. I en pon, segons els entesos, de dues menes: d'una en surten les futures reines i les abelles treballadores, el proletariat, que són les que fan la mel, i, de l'altra, en surten els abegots. Ni la reina ni els abegots disposen de fibló i, si són atacats s'han de refiar que els altres components de l'eixam els treguin les castanyes del foc. Es rar, però, que mai el rusc vagi contra la reina. Segur que és la monarquia més vella del món. Per tal de donar abast a les activitats reproductores de la senyora reina, aquesta disposa, cada vegada que li plau, de deu o dotze abegots als quals fa decidir a casar-s'hi amb uns fenomenals poders de seducció. Sabent o no el què els hi va, els abegots no poden resistir els encants de la senyora reina.

Es diu que aquesta és una de les lleis més mal posada que hi ha ja que pel fet de passar una lluna de mel, un queda donat de baixa del cens. S'assegura que només és en el camp dels insectes que l'aparellar-se origina la defunció del mascle. Si fos en tots els camps potser la gent s'hi miraria més a envestir nit de nuvis.

Les abelles, sempre segons els enteos, són sordes, però elles amb elles s'entenen perfectíssimament com entenen les coses del seu entorn. No s'ha pas de cridar sempre perquè la gent entengui les coses. Les abelles disposen d'uns nassos i d'uns ulls privilegiats els quals les hi permeten portar a cap les seves extraordinàries activitats en la fabricació de mel posada a la disposició dels homes. No són pas soles, ja se sap, les abelles a treballar pels homes. Ultra molts altres animals ho fan homes mateixos. Uns els fan treballar i s'ho miren, i altres treballen pels que s'ho miren. De tota manera el món fa anys que va malament i els que s'han de mirar els que treballen cada vegada són més, i no precisament per a fer-los treballar. Si les coses van seguint així pot venir un moment que els que no treballin siguin més que els que treballin. I si tan cadren els uns com els altres pot succeir que no vulgui treballar ningú la qual cosa, pels que mai n'han tingut ganes, seria una troballa. Es aventurat predir com aniran les coses a partir de l'any 2.000 si, com sembla, tindrem robots pel pare i per la mare. Si els homes s'aprofiten de la feina de les abelles, també és veritat que tenen damunt d'elles alguns aventatges. Almenys és rar que entre els humans una nit de noces tingui desenllaços fatals com passa entre els pobres abegots.

Quan el rusc veu que una abella exploradora es posa a ballar la dansa del profit davant l'eixam, surten uns escamots per tal de veure si la noia ha dit la veritat, la qual la sol dir sempre ja que s'ha provat que les abelles exploradores no diuen mai mentides. Aquestes es deixen impregnar amb l'olor de la flor visitada, i els escamots, al flairar-la, la segueixen a ulls clucs. Les abelles treballen com negres i cadascuna pot transportar milers de grans de pol·len els

quals converteixen en mel, cosa que sembla que no podran fer mai els homes malgrat guanyar Premis Nobels i tenir governs socialistes. Això sí, s'aprofiten de la mel per a menjar-hi recuits, plats de postres i xarops.

Els homes són, en general, trapassers. Si no n'haguéssin estat res se sabria de viatges, anar en cotxe i telefonar. I ja en foren quan vegeren els primers eixams. Observaren l'actuació de les abelles i pensaren que quelcom devien emmagatzemar rusc endins, i allunyaren les abelles afumant-les, cosa que a les abelles els desplaia d'allò més. I tastaren la mel i els va agradar tant com a les mateixes abelles. L'home, sempre que ha pogut ha estat llaminer, i pensà que pa sucat amb mel deuria ser una gran cosa, i decidí protegir-ne la fabricació confeccionant ruscs artificials. I les abelles se'ls deixaren construir i seguiren fent mel pels homes. Mai se les hi agrairà prou aquesta bona disposició a les abelles. S'han fet monuments a molts homes per fets molt menys importants que fer mel. En canvi no hi ha cap monument sabut en homenatge a les senyores abelles. I això que durant un temps es posà molt de moda una confitura reial, feta de mel, la qual ho adobava tot. Els animals que treballen pels homes n'han d'estar descontents d'aquests oblits humans. Sí, ja es veu algun monument amb cavalls, però sempre s'hi veu algun home al damunt, la qual cosa vol dir que el monument s'ha fet per a l'home, no pel cavall que potser ho mereixia més.

A vegades l'abella reina, potser amb intencions separatistes, les intencions de les abelles no se saben prou bé, abandona el rusc seguida d'un eixam possiblement amb les mateixes intencions que la reina. Els homes, desconeixent aquestes intencions i si les coneixessin farien igual de cara a la mel, s'apressen a posar un rusc artificial als nassos de l'eixam i les abelles no tenen més sortida que seguir fabricant mel per la gent que porta sabates i samarretes. La gran expansió dels òrgans de la vista de les abelles les hi permet, a còpia de passar damunt o prop dels lectros de diaris, aprendre de llegir les lletres grosses. Altrament no es comprendria que anessin

pel món tan ben informades. En la qüestió sordera, no en deuen ser tant com algú'ha dit ja que es poden assabentar de moltes converses que tenen els homes. Potser no tenen orelles com les nostres perquè les deurien tenir de mal portar, però d'orelles, de la manera que siguin, se n'han fetes a tothom o se n'haurien d'haver fet a tothom. El cas és que elles entenen les coses que diuen homes i dones parlin la llengua que parlin perquè d'abelles se'n troben a tots els països. Les abelles saben que no es poden moure individualment del rusc. Si ho fan passen avall al cap de poc temps d'haver deixat la comunitat. I saben que, per tal de fer anar bé el rusc hi han de posar el coll totes, llevat dels abegots que només tenen la missió de posar-li amb la senyora reina amb aquelles nits de nuvis fatals que coneixem.

En un rusc hi sol haver vora uns 50.000 insectes la qual cosa presuposa que seria molt difícil que les abelles tinguessin un nom cadascuna. Malgrat això, les més principals disposen de diversos noms, i, la general és possible que vagi numerada. Hi deu haver coses que els entesos en abelles tampoc en deuen saber tots els secrets, com no se saben tots els secrets d'homes i dones, i de com han fet els quartos la gent que en tenen molts. Si les abelles, com és de suposar, van numerades, la reina deu tenir el número u, i la numeració deu seguir correlativa amb les aprenentes de reina, les meleres i acabant pels abegots. Ja sabem, pels que porten els llibres de les abelles, que els abegots no fan absolutament res i que es passen la vida esperant que la senyora reina els escolleixi per marits. Ho haurien de saber quina fi els espera mentre fan cua per aquells casos fatals, però ja havem vist que la senyora reina té uns poders d'encantament tan grans que és impossible que cap abegot s'hi resisteixi. La manca de fibló entre els abegots ve de molt lluny. Segons conten les abelles ve d'un judici el qual va tenir lloc molts anys endarrera. Un abegot, concretament el número 12.000 es resistí a fer l'obligada lluna de mel amb la reina de torn ja que la reina era més aviat una reina feta i hi havien tres aprenentes de reina de la

primera volada i de molt bon veure. La reina no hi volgué passar.

- Fill, és la llei, i la llei a casa nostra s'ha complert sempre.

- Senyora reina, jo no m'hi veig en cor, quedaré malament, m'ho veig a venir. I per a quedar malament en una nit de nuvis val més no fer-la.

- El que passa és que tu t'has mirat aquestes tres aprenentes de reina, i a mi em deus trobar major d'edat. Que jo sé moltes coses del rusc. Per alguna cosa sóc reina. I has de saber que aquestes tres aprenentes no m'arriben enlloc. Jo sóc una reina amb experiència, i aquestes tres mossotes els seus treballs tindrien a celebrar llunes de mel. En canvi, amb mi la hi pots fer tranquil.

- Jo, senyora reina, si em tinc de sacrificar, tant per tant preferiria sacrificar-me amb gent de la meva edat. I ho dic amb tots els respectes...

- Tractar una reina amb respecte és tractar-la de vella. I has de saber que jo tinc corda per a casar-me amb tots els abegots del rusc.

- Però és que jo no tinc corda per a casar-me amb vostè, senyora reina. Com li tinc de dir jo. Amb mi no hi haurà nit de nuvis per ganes que en tingui vostè. Llevat que vostè la vulgui passar parlant del temps.

- I tu et penses que una nit de nuvis es pot passar parlant del temps?

- Si vol parlarem d'una altra cosa. A mi tant me fa.

La reina, per quelcom era reina, té una idea. L'abegot 10.000 era l'abegot de confiança de la reina, el seu espia. Era l'encarregat de tenir informada la sobirana de la manera que pensaven d'ella meleres i abegots. I per tal de portar aquestes notícies a la reina l'abegot 10.000 anava essent indultat d'aquells tràgics matrimonis amb la reina. Fou l'abegot 10.000 qui reportà a la reina que alguns abegots per tal de no passar lluna de mel amb aquella reina de la tercera joventut havien àdhuc deixat el rusc. El rusc ja el trobava estrany aquell indult continuat i pensant-se la cosa pitjor es mirava de molt mals ulls a l'abegot número 10.000. Aquest davant la pregunta direc-

ta que se li feu per tal de saber la causa d'aquell indult, arribà a contestar, i això que les abelles no solien dir mentides, que no es podia casar amb la reina perquè tenia els baixos defectuosos. Ningu no se'l va creure.

La reina, doncs, cridà a la cel.la reial a l'abegot número 10.000.

- Necessito els teus serveis.

- Sempre, senyora, em té, i vostè ho sap, a la seva disposició. Què li plau saber del rusc?

- No es tracta de saber coses del rusc ara. Es tracta del meu proper casori.

- S'ha acabat l'indult, molt senyora meva?

- Es pot acabar si no treballes bé.

Hi ha un tabernacle d'abegot que no es vol casar amb mi perquè sóc passada de moda.

- Quines coses de dir missenyora!

- Hi ha tres aprenentes de reina les quals ell diu que són més joves que jo, i que si casar-se vol dir la cosa que tu ja saps, prefereix que la cosa li passi casant-se amb una de les reines joves. Breu. Es farà un concurs. Ens presentarem les quatre, i tu seràs l'escollit per tal de jutjar a la més guapa. Si m'esculls a mi, seguirà l'indult. Si no, ja saps el què t'hi va. M'has entès bé?

- Sí, missenyora...

L'abegot 10.000 ja sabia que era mal vist per una gran majoria del ruscs però ara que ja portava molt de temps solter li venia molt costa amunt de deixar la pell en una nit de nuvis. I cridà el rusc a concurs per tal d'escollir la més bella ~~del rusc~~, anunciant les que s'havien de presentar. Per la casa s'escolta un simptomàtic rum-rum al veure qui fa la crida i qui farà l'elecció. Tothom es pensa que la convocatòria ha estat cosa de la reina la qual vol seguir governant.

Les tres possibles reines es presenten a concurs només plenes de joventut. La reina gran ho fa amb les seves millors gales i després

d'haver-se fet fer innombrables retocs. I té lloc el judici.

- Amigues i amics - comença l'abegot 10.000.

- Amics de què? - se sent.

- A callar! - mana la reina.

- Amigues i amics - segueix l'abegot-jutge al sentir-se amparat per la reialesa -. Se us ha convocat per tal de decidir qui és la més bella de casa nostra, i se m'ha fet l'honor que fos jo qui ho decidís. De nou se sent el rum-rum del rusc.

- He dit a callar! - repeteix la reina -. I que comenci l'elecció.

Però el rum-rum no para, i en mig de la bonior se sent un: "Ja ho sabem a qui elegirà aquest animal!" que la comunitat procura amino-
rar alçant el soroll perquè no arribi a orelles de la reina. L'abegot 10.000 es posa una mà a la barba i passeja la mirada de l'una a l'altra de les quatre candidates. La general riu. I l'abegot diu:

- Cap dubte, amigues i amics. Ningú no es pot comparar amb la nostra estimada reina. Queda, doncs, elegida la més guapa de la casa.

La reina saluda esperant l'aplaudiment que no té lloc. I diu:

- Ja heu vist que l'abegot 10.000 és home de gust i que no hi ha hagut trampa (rialles). I ara us faig saber que la meva propera nit de nuvis serà amb l'abegot 12.000...

En aquest moment té lloc la primera revolució del rusc. L'abegot 12.000 es nega en rodó a seguir l'ordre de la reina. I fa més. Amb les potes davanteres fa una mena de botifarra dedicada a sa majestat. I fa més encara. Ofereix el braç a la més bufona de les tres futures rëines joves i surt del rusc amb aquella bona companyia. A la parella la segueixen altres abegots partidaris de la joventut emportant-se'n les dues reines joves que restaven. Allò és nou i s'esdevé un gran enrenou. La reina, amb l'ajut de partidàries que sempre han tingut els de dalt, implanta la que hauria de ser la primera dictadura del rusc. Els que reben més són els abegots als quals la reina ordena siguin llevats els fiblons, i ja sempre més serien tractats a carta menys, i a passar la vida d'espectadors esperant que la senyora reina els cridi al llit del sacrifici. Les abelles meleres sospi-

toses passaren molts dies sense poder-se moure de llurs cel·les. Ha passat temps. Com que les abelles viuen més poc que els homes, llurs espissodis també, comparativament, duren més poc, i aquella dictadura tampoc durà el temps que duren les que porten a cap els homes. Les abelles, al veure que no poden sortir-se de fer mel sinó pels homes, acaben volent fer les coses, segons quines, és clar, que fan els humans. Segons les informacions de les abelles exploradores sembla que un general ha dit que ara manava ell, i com que era un general de molta llàvia, es diu que el rei li ha dit que ja podia manar ja que els que havien manat fins llavors havien manat malament. Al rusc, si bé els abegots ja no pintaven per a res llevat d'ajudar jugant-s'ho tot, a la reproducció de l'eixam, hi havia moltes noies descontentes, i els fiblons feien primers papers immobilitzant a proletàries i gent principal. I fou, a imitació humana, que una generala va dir: "Ja n'hi ha prou!". I n'hi hagué prou. Les abelles principals, al principi, no es cansava de lloar la generala, però a la fi la deslloà tothom, les principals i les proletàries. La generala no s'ho sabia acabar que el rusc no digués que sí. I feu fer un referèndum. La generala s'emportà un gran disgust al veure que els "sis" eren escassos i els "nos" abundantíssims. La majoria l'aconseguien els abegots al pressionar damunt meleres i exploradores. Ja que anaven desarmats i no feien res, exceptuant els destinats al sacrifici nupcial, es dedicaren a anar contra el govern del rusc. Quan els que van contra el govern són pocs, el govern fa veure que no els sent, però quan els contraris són molts, el govern té molts treballs a fer el sord. D'acord amb les coses que es diuen a fora, la reina nomena una nova generala, però el rusc ja estava tip d'anar al llit aviat i d'haver de fer coses d'amagat. I moltes meleres no fan la mel que havien de fer. El descontent és general. Moltes abelles de pes no s'estan de dir, ho senti qui ho senti, que el ruscs va mal governat. La reina crida abelles a consell, i les consultades s'arroncen d'espallles. Cap gosa dir a la reina que la millor cosa que podria fer seria plegar...

I ara trobem uns abegots protestadors. Conspiren. Són pocs, quatre, i per tal de passar desapercebuts s'han posat una numeració secreta. L'un té el número 78, l'altre el 13, l'altre el 22, i el darrer porta el 50.

78.- Jo això ho veig molt fotut. Segons diuen les noies els homes han girat la cara a la primera dictadura, i a la segona, sempre segons les noies, se li fan pipí al damunt. I si nosaltres ens havem d'emmirallar amb els homes.... Jo crec que el rusc més malament no hi pot anar. Ara, mani qui mani, ni ens tornaran el fibló i si volem dormir amb la reina ja en sabem les conseqüències.

13.- Anem fets així. Són coses establir-tes aquestes. I no t'hi pots pas batre amb les coses establir-tes.

78.- Oh no t'hi pots batre, no t'hi pots batre...Parlem-ne. Per això ens havem reunit. Jo vaig sentir a dir a l'exploradora 776 que va veure com el pastor del mas de la riera fotia una gran garrotada a l'amo del mas. I quan un pastor fot una garrotada a l'amo és que potser les coses canvien, dic jo.

50.- Jo estic amb tu. Ha arribat el temps de les garrotades!

13.- Jo, la veritat, penseu que a nosaltres se'ns manté sense ferres.

78.- Oh, carai, sense ferres! Et fan aparellar amb la reina i te'n fas la pell. Et sembla poc? Jo no crec que aquestes coses també les passi els homes. Vull creure que tenen prou seny i no fan els casoris de la manera que els fem nosaltres. Si ho fessin serien uns pallussos. I una gent que han trobat la manera de prendre'ns la mel sense que les noies els pessiguin, que van pel món a cavall de tantes, cotxes i avions, que saben tocar el violí, treure fum pel nas, que tenen diputats, que fan la manilla i aquestes cases tan altes, no crec que siguin tan pallussos com nosaltres.

50.- Bé, què penses fer?

78.- De moment ja fem una cosa: protestar. Ja sé que som pocs que ho gosem fer, i entre els homes quan s'han fet coses els primers sempre han estat pocs. I no sempre els que han protestat han hagut

de plegar.

13.- Jo he sentit a dir que els que protesten, entre els homes, ho passen molt malament. I també he sentit a dir que a casa els homes segueixen manant els que han manat sempre.

22.- Tu dels homes només en saps, es veu, les coses dolentes.

13.- Què voleu, fer com els russos?

50.- Què en saps tu, dels russos?

13.- Que la gent de quartos els ha girat la cara.

22.- Els russos van passar fred durant molts anys, i potser ara no en passen tanta.

13.9- Veureu, vosaltres què voleu fer, conspirar?

78.- To ho has dit, 13!

13.- Però conspirar i prou, o passar de conspirar?

78.- Ja sabem que nosaltres no tenim armes ofensives, i que si se sap que conspirem ens treuran del rusc o quelcom pitjor. Es qüestió de saber solfejar bé les noies. Em seguiu o no em seguiu?

13.- Les noies no s'hi gosaran atrevir a anar contra la reina.

78.- Jo en conec moltes de ben disposades.

13.- Jo he sentit a dir que fa molts anys unes noies es van revoltar. Semblava que ho tenien tot guanyat, però la reina, la qual tenia bo a fora, hi va demanar ajut i les noies van rebre de debó. I avui la reina té més gent a favor seu de la que us penseu.

-22.- Ja sabem que nosaltres sols no farem girar cap truita. Es per això que s'han de solfejar les noies.

13.- Bé, ja tenim, suposem, la truita girada. I vosaltres us penseu que cap de les noies no voldrà ser reina? I essent reina us penseu que no voldrà fer els casoris que en aquesta casa s'han fet sempre?

50.- Ho poses molt difícil, amic. Si tots ens ho mirem com tu no farem res. Potser es pot trobar la manera de fer aquests casoris sense que siguin mortals de necessitat. Es qüestió de provar-ho.

13.- Es una prova que no servirà per res.

78.- Vols que t'ho digui? Valdria més que no t'hi haguéssis ficat en aquesta conversa, ja veys. I la millor cosa que podem fer és parlar-ne

un altre dia de tot plegat i amb gent més decidida. I si ha d'anar ^{pu} ja te'n pots amar al botavant, i, si vols, més lliuny. S'aixeca la sessió.

Passen uns dies i una abella exploradora compareix una mica esverada i sense portar pol·len de cap mena. Es presenta al rusc sense cap pas de ball i, tota nerviosa, diu a les primeres abelles que l'esperaven:

- Els homes han proclamat la república!

- No fotis!

- Tal com ho sents.

- Però...però com ha anat això?

- Els diaris en van plens. Diuen que es van fer unes eleccions, i el rei, al veure que hi havia tants republicans, va dir a uns ministres els quals deien que no n'hi havia tants com la gent deien, que la millor cosa que es podia fer era veure si els republicans es veien en cor de tirar el carro endavant. I ara resulta que tothom és republicà, fins i tot els que eren dels altres. I la gent s'ha agafat la vinguda de la senyora república com si fos una festa major, i no parell de ballar sardanes.

- Potser es pensen que no és de debó que s'ho agafin ballant.

- No, no. Es de debó. I els diaris diuen que es faran ministres a gent que era a la presó.

- I els deixaran anar?

- Dona, és clar. No se sap que mai cap ministre n'hagi fet de la presó estant.

- Però com s'ho agafarà la gent que es facin ministres a gent que surti de la presó?

- Mira, ballant sardanes!

La nova arriba a orelles de l'abegot 78 el qual no s'hi pensa més i diu:

- Ara és la nostra. Ens declararem republicans, com els homes.

I ell, junt amb els altres tres conspiradors coneguts, posen fil a l'agulla i van a solfejar totes les meleres que poden.

Entre els abegots, com entre els homes, hi ha gent de totes prenes i gent sense cap. I l'abegot número 13 es veu que era d'aquests darrers. Sap la decisió del cop d'estat republicà i ho va a xerrar a la reina.

- Missenyora, tinc coses a dir-vos. I les puc dir amb una condició.

- Vosaltres no feu absolutament res. I la gent que no fa res té molts poc drets.

- Són coses que us interessin, i molt. Però abans de dir-vos-les hi ha la condició.

- No esteu en situació de posar condicions a la reina, però digue's la condició.

- Que em lliureu de ser el vostre marit.

- Però si no serviu per altra cosa que per això!

- Les coses que us tinc de dir són coses que us hi va molt. Accepteu la meua proposta?

- Ja saps que estàs parlant amb la reina?

- Ho sé, però amb el què us tinc de dir us hi ha el càrrec.

- Com ho saps?

- Ho sé segur. M'allibraré del casori?

- Doncs, sí.

- Paraula de reina?

- Paraula de reina.

- Hi ha uns abegots que estan conspirant contra l'estat de coses del rusc i que estan solfejant les noies per tal d'implantar la república, com han fet els homes.

- Que no ho saben els homes que en aquest país les repúbliques no duren? I qui són aquests abegots?

- Són tres que porten una numeració secreta i que d'un moment a l'altre, si no feu sortir les abelles adictes, es presentaran amb les noies que estan revoltant. Una abella exploradora ha portat la nova del carrer.

- Veuràs, primer porta'm aquesta abella exploradora. Potser ho ha entès malament això que ha dit.

L'abegot porta l'abella exploradora davant la reina. A les exploradores, que solien ser abelles de confiança, la reina les hi havia donat un nom.

- A veure, Conxita, aquest m'ha dit que al rusc hi ha una minoria republicana que està disposada a fer-me fer les maletes perquè els homes han proclamat una república. D'on ho has tret tu?

- Ho he vist, senyora, no m'ho ha dit ningú. He vist quan els homes posaven una bandera de tres colors a la finestra de casa de la vila, i es veu que era una bona bandera perquè tothom saltava i ballava. I l'altra bandera ja sabeu que només en tenia dos de colors. A més a més, han agafat rogall cridant "Visca la República Federal!". I en lloc del retrat del rei, a l'ajuntament hi han posat el retrat de la senyora República, que és una senyora que porta barretina i té uns davants que li han de pesar molt.

- Ja saps que les coses, siguin les que siguin, la primera que les ha de saber és la reina?

-Sí, però no he dit res per a no donar-vos mal viure. Jo...

- A veure, ves a ~~veure~~ visitar altres ruscs per si també han vist les coses que a tu t'ha semblat veure. Partiu-vos la feina unes quantes i torneu totseguit. I tu - diu a l'abegot número 13 - no et moguis del meu costat fins que elles tornin, que potser us ho haveu fet vosaltres tot això...Altres maldecaps deuen tenir els homes que proclamar la república. I si es pensen que amb república aniran més bé a plaça ja estan ben arreglats. Al país hi ha majoria monàrquica i els botiguers, que la majoria en són, apujaran els preus per tal d'anar contra els republicans. Què es pensen els homes, si és veritat que s'han fet republicans, que no hauran de treballar havent-hi república? I que no surti algú que la faci plegar com diuen que ha passat altres vegades...

Han tornat les exploradores. Totes parlen a la vegada.

- No parreu totes a cop que no ens entendrem. A veure, una després de l'altra...

Les exploradores coincideixen amb la versió de la primera. I alguna,

més ben informada, porta una darrera hora. A molts ruscs ja hi ha una república funcionant.

Mentre té lloc la informació donada a la reina, es presenten els abegots republicans protegits per una gran colla de noies meleres. La reina s'hi encara. I diu, altiva i dominadora:

- Fins ara tot anava bé. Jo no dispo de d'arma pessigadora ni faig mel, però possibilito que vosaltres en feu i la meva feina és engrandir el rusc...

Se sent algun crit de "Visca la República!".

- I si puja una presidenta de la república no podrà fer altrament que jo i que totes les que m'han precedit en el càrrec. Que jo escollia els abegots amb les quals m'havia de casar... Si una reina no pot fer aquestes coses ja em direu perquè li serviria ser reina. Algú, amb veu d'abegot republicà, diu:

- Si la deixeu dir us convencerà. Que calli i que plegui!

Veus generals de "sí, sí, que plegui!"

L'abegot 78, segur de la majoria. diu:

- El rusc, de la mateixa manera que fa mel pels homes, està obligat a establir el règim que els homes s'han donat. Per tant, ara som republicans i no hi ha reina. I com que com entre els homes, som uns republicans bona gent, farem com ells amb el seu rei i et deixarem marxar sense plantofades Tens cinc minuts per a deixar el rusc.

L'abegot delator mira de passar desapercebut, però els sollevats se n'adonen i se sent algú que diu:

- A veure, aquest que no marxi. Què hi has vingut a fer tu al costat de la reina?!

- Li he vingut a dir bon dia.

- Ep, tu - diu la reina-, mentides no. I si no ho dius tu ho diré jo el què has vingut a fer. M'ha vingut a dir que algú, potser precipitant-se, havia proclamat la república al rusc, i que a canvi d'aquesta informació el lliurés de la nit de núvis.

- Ni tu ets reina, ni ell és abegot dels nostres.

La reina, dirigint-se a l'abegot delator, li diu:

- Ja ho sents. Ja no sóc reina. Això m'allibera de la paraula donada. Me'n vaig a fer un rusc nou i jo sola no podria fer-lo. T'has de casar amb mi per força. Per tal de fer nous abegots i noves aprenentes de reina tu m'ets imprescindible. I demano als republicans que em deixin emportar les noies i abegots que sempre m'han fet bon paper.

Un petit eixam es disposa a acompanyar a la reina. Aquesta, abans de deixar el rusc, fa el seu darrer discurs.

- Ja són republicans, però ja m'agradarà saber de quina manera es porta la presidenta de la república. Els matrimonis s'hauran de fer amb els mals resultats que pels marits han tingut fins ara. Això no ho arregla ningú.

- Es igual - respon un abegot -. Farem mala fi, però la farem essent republicans!

Durant uns dies el rusc va fent sense dificultats vistes. Unes abelles exploradores porten nova informació. Diuen que al País es va proclamar una república diferent de la general, i que una colla de ministres van venir corrents pensant-se que el País volia anar per a ell...I el rusc s'identifica amb la república que va proclamar el País. Diu que ell no necessita per a res els altres ruscs i es declara independent fent el sord a les abelles que deien que allò era anar contra l'acord dels homes els quals a la fi van acomodar la seva república particular a la república gran. La majoria del rusc no baixa del burro i diu que els homes tampoc les encerten totes. S'acorda la independència.

- Si els homes no s'hi han vist en cor, nosaltres sí - proclama la senyora presidenta de la república.

Té lloc una reunió general convocada per la senyora presidenta la qual exposa la qüestió de la conservació del rusc i la creació de futures presidenciables i de nous abegots.

- Ara les coses han canviat. Abans tot això ho feia la reina sense consultar a ningú. Les nits de nuvis a partir d'ara no es faran com es feien per antull de la que manava. Es faran per sorteig, toqui a qui toqui, i no com temps endarrera que la reina escollia els nuvis.

(Aplaudiments llargs) Ja sabem que la majoria de la nostra producció de mel va a les confiteries, hotels i cases particulars, però el nou règim que ens havem donat ens ha de permetre fer una mica de trampa i guardar-nos més mel per a nosaltres (nous aplaudiments). La república dóna permís a les meleres perquè es quedin una mica de mel pel seu consum, de la mateixa manera que la república autoritza als abegots a consumir més del nostre producte nacional per tal d'anar més ben peixats quan els arribi l'hora del casori. D'aquesta manera hi sortirem guanyant tots...

La general es trenca les antenes aplaudint.

La senyora presidenta, quan es tracta de portar a cap llunes de mel es presenta tan empolainada com pot. Tant per tant, pensa, que els nuvis vagin al sacrifici contents. I els abegots hi van.

Les recaderes porten noves notícies. Diuen que els homes, almenys una part, s'han acontentat, d'aquella república que proclamaren al començament, amb una petita autonomia i que han anat a Núria a fer un estatut. Estatut que ha estat rebut amb mala cara per una gran majoria de la república gran. La senyora presidenta, però, diu que no està per estatuts ni per autonomies. Que si els homes s'hi han avingut, les abelles no. El rusc està convençut que té una bona presidenta. I ja volia anar fent al seu aire, però era un temps aquell que rusc enllà en passaven de totes, i les recaderes, trapasseres elles, sempre en teníen per a contar. Ara es corra per la comunitat que degut a l'entrada al govern humà d'una fracció que les recaderes, no se sap d'on ho havien tret, en deien de dretes, resultat d'unes eleccions, algú al qual es veu que les dretes no li feien el pes, proclama una nova república la qual desplau a la república gran. I la república gran, ella que sí, fa agafar a els que van proclamar aquella nova república i a tots els que hi combregaven, que eren molts, segons deien les recaderes.

- Els homes han fallat - es deia en una reunió d'abegots els quals com que no fan mai res, ni mel, com se sap, tenien tot el dia per a xerrar -. I han fallat al no anar a votar units com hi van anar

els que en diuen de la dreta. Els homes són molt savis, t'enen molts monuments, han fet molts llibres, discursos i la Reial Acadèmia, i no ho han sabut veure que la dreta feia una sola nau? I no s'ho podien pensar que aquell senyor del bigoti, el qual segons es deia tenia un títol de radical, faria manetes amb els que no es feien amb les esquerres? A veure si els servirà d'experiència si es tornen a fer eleccions.

Les notícies de fora no paren. Les recaderes diuen que hi ha molta gent agafada, que s'ha fet curt de presons, i s'han d'aprofitar fàbriques de paper i vaixells anclats als ports. I que tothom va a veure els empresonats. I que n'hi ha que es morien de ganes de ser agafats i que, al no ésser-ho oficialment, s'han quedat voluntàriament a la presó...

Notícia bomba! Es la que porta una exploradora.

- Que no ho sabeu? Resulta que hi havia uns ministres enjogassats els quals havien introduït al país, on el joc era prohibit, un aparell fraudulent per a jugar-s'hi els quartos. Aquests ministres són coneguts amb un nom especial, no sé si us el sabré dir, estraperlistes, em sembla. I han hagut de plegar. I sabeu de qui eren aquests ministres? Doncs d'aquell senyor que tenia aquell títol de radical!

- Amb quartos pel mig, els homes no tenen aturador. Al cap de poc d'haver vingut la república es va agafar a un senyor que tenia molts quartos. I es va escapar de la presó, però mai dirieu com? Es va escapar, segons diuen, pagant, amb el propi director de la presó! Què us sembla, les coses que fan fer els quartos? Segur que aquests ministres estraperlistes anaven per quartos. I les coses que es faran encara pels quartos. Es clar, nosaltres en desconeixem la valor, però potser si els homes ens paguéssin la mel algunes farien com ells.

Les recaderes diuen que els empresonats de poca volada van sortint de les presons ja que el govern els havia de mantenir i donava la casualitat que havia de mantenir els que havien anat contra el govern.

- Veuràs tu també, els governs no solen pas agafar els que li van a favor!

- Ja ho sabem, però deuria preferir haver de mantenir els que li van

a favor que pas els que li van en contra.

Pel rusc es diu que les coses de fora no van massa bé. Els que han sprtit de les presons, que són els agafats del piló, no són admesos als llocs on treballaven. Els abegots, que són elements de bon cor com tots els que no fan mai res, diuen:

- I si portéssim mel a n'aquests que no treballen?

Les meleres ja hi estaven d'acord, però deien que els homes, encara que no treballin, quan veuen abelles en fugen tement que hi hagi pessigades. Davant d'això, el rusc decideix que si algú dels que no treballen va per mel se'l deixarà fer encara que es presenti sense guants ni protecció facial.

- I com ho sabrem que es tracta d'ells? - es pregunta.

- Si venen en hores de feina, segur que no en tenen.

No se sap si aquells ex empresonats van saber mai la bona disposició del rusc envers ells. Hi ha moltes coses que els homes no saben del comportament animal fet en benefici i profit d'ells. Si ho sabessin a cada poble s'hi haurien de veure monuments a les abelles, a les vaques, al blat de moro, a les flors, a les maduixes, als peixos, als pardals, als bolets, als matxos, als gossos i a les picades d'ametlla.

En els ruscs veïns la majoria era monàrquica i seguien tenint reina com si no hagués passat res. Quan les exploradores del rusc republicà es trobaven amb les monàrquiques hi hagué més d'una arribada a les galtes, però les monàrquiques eren més i a la fi les abelles republicanes s'haguéren de contentar a no passar de treure els drapets al sol ~~ales~~ dels altres eixams.

- Ara els homes ho han endevinat! - reporten les recaderes -. Hi han hagut eleccions, els que eren més s'han aliat i han guanyat. I ara tornaran a manar els que eren a les presons.

-Jo - diu algú de la ceba -, faria un escarment en aquests ruscs monàrquics.

Però els ruscs partidaris de la monarquia i segons ells de la gent d'ordre, quan van saber el resultat de les darreres eleccions, al

trobar exploradores republicanes, tombaven de camí. Les del rusc que coneixem es van envalentonar i impediren, durant un temps, que abelles forasteres usdefruitessin les flors que elles pol·lenaven. Alguna monàrquica va protestar.

- Està bé que no sigueu dels nostres, però això que feu és declarar-nos la vaga de la fam. Les flors no han estat mai de cap partit i fins ara es deixaven xuclar tant per les unes com per les altres.

- Teniu una solució. Feu-vos republicanes. No és pas tan difícil... Davant la posició de les abelles populars, una part de les monàrquiques es presentaren amb carnet republicà, a contracor, però s'hi presentaren. Però quan entraven al rusc deixaven el carnet al defora. Això fou observat i comentat per les recaderes populars en una de les reunions que periòdicament tenien lloc al rusc.

- Aquestes deuen ser partidàries de la gent de quartos.

- No parleu de quartos, no parleu de quartos, que els homes també en fan de la nostra mel.

- Oh, hi ha molta gent que fa coses pels homes i no cobra. Heu vist mai cap home que hagi donat quartos a cap arbre, a cap riera, a cap cavall, a cap barca, a cap presseguer i a cap tartana?

- No toqueu el tabal, no toqueu el tabal. Els quartos són coses dels homes i només ells els fan servir. El món és guarnit d'aquesta manera i nosaltres no el podem pas fer canviar. Què en faria una abella d'un duro? I una riera, què voleu que en fes?

- I no en podrien passar sense els homes, de quartos?

- Ja us he dit que el món és com és. Si un home entra a una botiga a comprar i no paga, se l'agafa. Els homes es veu que necessiten els quartos per a portar sabates, menjar canalons a la italiana i per anar a sentir cantar òpera.

- Però diu que hi han homes que en tenen molts i altres que no en tenen cap.

- Els que no en tenen cap, ni porten sabates, ni mengen canelons ni van a sentir òperes.

- Doncs això és molt mal posat.

- Es per això que els que van blaus protesten.
- Què vols dir els que van blaus?
- Els que no tenen quartos.
- Aquest hauran de protestar sempre perquè la gent de diners, per més que en tingui, sempre en vol tenir més. I per això té fàbriques, cases de modes i dones que no paren mai de demanar-ne.
- I han inventat els bancs on s'hi guarden els quartos dels altres i només en deixen a segons qui.
- Veuràs, qui són els que són més, els que tenen quartos o els que no en tenen?
- Ui, els que no en tenen!
- Així els que en tenen...
- Sí, fan ballar als que no en tenen.
- I els homes ho accepten això?
- Oi que sembla estrany? Doncs va així.
- I vols dir que hi anirà sempre?
- De tant en tant, diuen que els homes ja fan revolucions, però són revolucions locals. La revolució mundial encara està per a fer, malgrat l'hagin predicada molts revolucionaris. Es clar, la gent de quartos és la més interessada que aquesta revolució no es faci, i, per ara i tant, se'n surten. I segur que se'n sortiran tan com tinguin més quartos que els altres que no en tenen.
- Ah, jo veig la cosa molt clara. Que es deixin sense quartos a la gent que en té i ja es tindria la cosa arreglada.
- Això és pura teoria, amiga meva. La gent de quartos disposa de canons en abundància, i la cosa més trista és que fa tirar canonades a la gent que no en té. Qui va inventar la moneda ja sabia quina cosa inventava. Al cap de poc d'haver-se inventat ja només va anant a parar a determinades butxaques. Allò els homes, que per nosaltres són tan savis, ho van acceptar i ja veus com estem, millor dit, com estan.
- I no seria una solució que els que en tenen tants en tinguéssin menys, i els que no en tenen en tinguéssin més?

- Es per això que els que van blaus protesten.
- Què vols dir els que van blaus?
- Els que no tenen quartos.
- Aquest hauran de protestar sempre perquè la gent de diners, per més que en tingui, sempre en vol tenir més. I per això té fàbriques, cases de modes i dones que no paren mai de demanar-ne.
- I han inventat els bancs on s'hi guarden els quartos dels altres i només en deixen a segons qui.
- Veuràs, qui són els que són més, els que tenen quartos o els que no en tenen?
- Ui, els que no en tenen!
- Així els que en tenen...
- Sí, fan ballar als que no en tenen.
- I els homes ho accepten això?
- Oi que sembla estrany? Doncs va així.
- I vols dir que hi anirà sempre?
- De tant en tant, diuen que els homes ja fan revolucions, però són revolucions locals. La revolució mundial encara està per a fer, malgrat l'hagin predicada molts revolucionaris. Es clar, la gent de quartos és la més interessada que aquesta revolució no es faci, i, per ara i tant, se'n surten. I segur que se'n sortiran tan com tinguin més quartos que els altres que no en tenen.
- Ah, jo veig la cosa molt clara. Que es deixin sense quartos a la gent que en té i ja es tindria la cosa arreglada.
- Això és pura teoria, amiga meva. La gent de quartos disposa de canons en abundància, i la cosa més trista és que fa tirar canonades a la gent que no en té. Qui va inventar la moneda ja sabia quina cosa inventava. Al cap de poc d'haver-se inventat ja només va anant a parar a determinades butxaques. Allò els homes, que per nosaltres són tan savis, ho van acceptar i ja veus com estem, millor dit, com estan.
- I no seria una solució que els que en tenen tants en tinguéssin menys, i els que no en tenen en tinguéssin més?

- No t'hi amoinins que els homes són de molt mal entendre. Potser anys a venir surti algú que digui que tot és de tots, i que el món se'l cregui, però qui sap qui ho vaurà. Per descomptat ni ho veurem nosaltres ni cap dels homes que avui va amb calces curtes.

- Si ho veu algú, però...

Les recaderes treuen informació d'on poden. Ja sabem que han après de llegir el diari, i s'assabenten de les converses que té la gent pel carrer, i, per la seva condició de voladores en poden escoltar una pila. I com que ja estan avesades a portar notícies al rusc, si no en poden portar de transcendents, en porten de les altres.

- La noia del fideuer no surt de casa. Es veu que no hi pot sortir perquè segons ha dit la recadera Mònica, va relliscar. I segons la Mònica, diu que va sentir que el pare de la noia només bruelejava: "Qui ha estat!".

- Es clar, les noies d'ara van tan lleugeres de roba que ja ho veig jo, n'hi deu haver d'esquivats que no es poden aguantar. I se sap de qui és la culpa?

- La Mònica diu que va sentir un altre dia com el pare deia: "Encara, fos republicà..." I es veu que el culpable no ho era. I el pare de la noia ~~deia~~ que ell de cap manera volia un enemic a casa, i que si la noia s'havia de casar que es casés i anés a casa el que la feu relliscar. I que si la família del culpable es pensava que perquè la noia havia rebut ell deixaria de ser republicà a l'emparentar amb una família que no n'era, que anaven molt errats. Ell deia que era federal, i que els federals no claudiquen per més imprudències que els facin les noies...

El casori es va fer i a l'hora dels discursos, diu la Mònica, els dos consogres es van tirar els plats pel cap, primer de paraula i després d'obra. El pare federal va convidar a tot el cens pi-i-margallista del poble, i l'altre pare a tot el cens contrari. Hi va haver un gran espès i menut i el casori acabà com el rosari de l'aurora. Aprofitant les tòmepades, els dos nuvis deixaren el camp de batalla agafats de bracet i mirant-se als ulls. Algú que s'havia declarat neutral va

dir que allò era el fracàs de la política i el triomf de l'amor, aquesta cosa invisible que quan els homes i dones se'n senten tocats fan el sord a partits polítics, a volums de cartera i a sistemes de locomoció.

Aparentment, a dins i a fora del rusc s'anava tirant i amollant. Però sobretot fora del rusc una gent no estava quieta. Els homes, entre altres coses les quals han donat mal resultat, inventaren escopetes i pistoles. Si només les haguéssin inventat sense fer-les servir, mira, però es veu que precisament les inventaren per a fer-les servir. Una garrotada també pot esdevenir fatal si s'aplica bé, però normalment si un no és garrotejat abundantament se'n sol sortir. Ara d'una bala ben dirigida hi ha molt poca gent que se'n surti. I es veu que es tiraren bales d'un costat i de l'altre, i allò provocà malsdecap, amenaces i prevencions. Aquesta fou la informació d'una recadera que arribà al rusc tota sufocada.

- Una recadera de l'altre rusc m'ha dit que no badem. No és dels nostres però som amigues. M'ha dit que li consta que algú que no simpatitza amb nosaltres en prepara alguna de grossa.

- Oh, que no badem, que no badem... Què hi podem fer nosaltres si els homes d'aquesta recadera en preparen una de grossa?

- Ella tira, segur, per les abelles no republicanes del rusc.

- Potser, si se'n prepara una com la que diu aquesta recadera dels altres, ens deixin en pau i tota la mel sigui per a nosaltres.

- Filla, si això s'esdevingués potser ens hauriem de posar a dieta, que és una cosa que fan les dones quan tenen el cul massa gros.

- Mai estan contentes les dones.

- Es que si una dona no fa planta els homes no se la miren massa.

- Oh, mira, n'hi ha de tots d'homes. El masover Peret, un dels que ens agafa la mel, vol que n'hi hagi quan es tracta de dones. Diu que les primes té por que se li trenquin.

- Està molt de mel el masover Peret. La majoria amb les dones grasses hi passen de llarg.

- Això tampoc està prou bé. Per què si una surt grassa els homes no se l'han de mirar.² I generalment les dones grasses tenen molt bon cor i són unes grans cuineres.
 - Sí, però necessiten molta roba.
 - Oh, algunes ja van més curtes que les d'anys endarrera que tot em roba, de coll a turmells.
 - I aquelles calces castes que portaven fins a sota genoll i plenes de puntes.
 - I carregades d'enagos!
 - Jo no sé els homes de temps endarrera què hi trobaven amb aquest carregament de roba. I tanta en portaven les grasses com les primes.
 - Que vols dir que no se'l treien mai aquest carregament?
 - Si no ho haguéssin fet haguéssin estat inviolables.
 - Nois, que hi ha roba estesa!
 - Parlant de com s'ha de treure la roba a les dones ens havem desviat. I aquesta ens ha dit que no badem que se'n prepara una de grossa.
 - Concretament, una de grossa què vol dir?
 - Segons m'ha dit la recadera del costat, hi ha molta gent que no va a compàs dels que manen ara, i que ha fet una entesa amb gent de tropa que tampoc hi va.
 - I hi haurà canonades?
 - Si la tropa actua, segurament.
 - Una canonada ens pot espatllar el rusc. I si nosaltres hi som a dins...
 - Jo penso que contra nosaltres aquesta tropa no hi té res.
 - Quan es tiren canonades moltes no se sap on van a parar.
 - Llavors havem de deixar el rusc?
 - La recadera m'ha dit que no badéssim. Que decideixi la majoria.
- Hi ha reunió. Els abegots són partidaris d'avançar-se i fer un càstig exemplar en els ruscs monàrquics veïns.
- Això seria anar contra la nostra mateixa gent - fan observar les meleres.

- Altres vegades s'hi ha anat per tal de proveir de mel. Ara hi podem anar perquè nosaltres som republicans i elles no, i, de pas, es podria proveir de mel.

- Abans de ficar-nos a casa les veïnes, ja estem ben segures que a casa nostra no hi ha elements dels altres?.

- Ja se sap que n'hi han, però de fa temps que no se'ls sent dir ni xiu. Estan acollonits.

- Parleu com abegots, dimoni.

- Estan acoquinats, o espantats si et sembla més bé.

- Jo seria prudent en cercar les pessigolles als ruscs veïns. La recadera em va dir més coses. Els contraris de la república es veu que se n'han assegurat i tenen la paraula d'uns de fora que els han dit que tiréssin endavant i que allà on no arribéssin els d'ací hi arribarien ells.

- Oh, carai - diu un abegot -. Si s'hi posa gent forastera pel mig potser no ens servirà de res el no badar.

S'estriculeja durant uns dies. Si al rusc hi ha algú que pot fer perillar el règim, no es manifesta, i els republicans no poden pas engaltar gent a les fosques.

- Què diuen els homes? - es pregunta de tant en tant a les recaderes.

- Per ara al defora tot està quiet. Es època de festes majors i la gent està per assistir als envelats. I nosaltres no tenim pas manera d'avisar als homes que algú n'està preparant una de gross. Els homes, quan ens veuen, només miren de fer-nos desaparèixer pensant amb les pessigades.

Un abegot, els abegots si bé es passen el dia sense fer res, pensen, al revés de molts homes els quals quan no fan res tampoc pensen, exposa una idea a la general. Aquesta:

- Vosaltres - diu a les recaderes -, que sós molt trempades, us acosteu, sense fer soroll, a gent que llegeixi el diari i us apreneu de memòria aquests tres mots: la república perilla. I quan els tingueu ben apresos, torneu. Es tracta que una bona colla aprengui de dibuixar aquests tres mots i es presenti amb el dibuix davant dels homes.

La idea és trobada bona. Tant, que una melera diu:

- Sòu uns bons elements. Llàstima que no feu mel.

Quan tornen les recaderes es fa un assaig general al defora del rusc. S'ajunten més abelles al ballet-avís el qual mereix la conformitat de l'eixam.

Les noies prou posaren tot el seu interès en què els homes es donessin compte del perill que corrien, però els homes, prenent begudes refrescants a la plaça del poble, no van veure altre perill que el de probables pessigades. Alguns s'amagaren al veure l'eixam, altres, més contundents, allunyaren les pobres abelles afumant-les.

- Aquests homes no es mereixen res! - van declarar les afumades al tornar al rusc.

- Nosaltres havem fet la cosa que hem cregut era el nostre deure - digué l'abegot el qual havia tingut la idea de l'avís -. Si els homes no ho han volgut entendre, que es fotin!

I l'avís era un bon avís, es veu, perquè una recadera va reportar que, efectivament, l'exploradora del rusc veí estava carregada de raó...

- Tenim sollevament! Segons sembla ha començat en un lloc conegut per Marroc, quin lloc normalment és ple de moros, i hi ha qui diu que els organitzadors han donat carta blanca a n'aquests moros si troben que la gent no els aplaudeix. Segons els diaris han atravesat l'Estret de Gibraltar sense que els anglesos els diguéssin res, això deu volguer dir que els anglesos tampoc són republicans, i ja van fent camí Espanya amunt. I seguen dient els diaris que la majoria de la tropa s'ha passat amb els sollevats...

Al escoltar aquest relat, una petita part del rusc fa causa comú amb el sublevats, però els republicans envesteixen els insurgents a tot envestir. Els que més envesteixen són els abegots els quals malgrat no disposar de fibló inutilitzen l'enemic pel nombre a pesar de rebre més d'un pessic que els deixa fora de combat. Però on queia un abegot se n'hi posaven d'altres al lloc del caigut. Les meleres, amb les faccioses immobilitzades pel sacrifici dels abegots, les cusen

amb llurs agutllons una i altra vegada fins que les faccioses es rendeixen. La ~~re~~l.lió ha estat dominada. El rusc s'envalentona i porta la guerra als ruscs veïns. Però hi va a la babalà i el front s'estabilitza. A més a més, als ruscs veïns no para d'anar-hi gent de fora i els republicans comencen a suar.

- I els homes, què fan?

- No ho sé. Se sent gent que diu que les coses van malament, que s'ha implantat l'amor lliure.

- Què vol dir l'amor lliure?

- Mira, que tothom tira al dret.

- Veuràs, i què vol dir tirar al dret?

- Es diu que hi ha casats que canvien de dona i casades que muden d'home, i que uns solters han inventat una cosa que se'n diu ajuntar-se.

- I s'ajunta tothom?

- No, sembla que no, encara que hi ha molta gent que potser en tenen ganes però es veu que no són prou modernes. I també es diu que hi han subjectes que malden perquè tot sigui de tots, i tenen molts agraviats. I que s'han tancat les esglésies.

- I la gent que hi anava?

- Va a missa d'amagat, en cases particulars, però no poden oir misses cantades. Els capellans les diuen sense alçar la veu. I és un temps que els sords no es poden confessar de por que algú els senti. Els que manen ara tenen molts agraviats. I les coses s'haguéssin fet a petit pic, mira, però sembla que s'ha anat massa de pressa i molta gent no ho ha pogut païr...

I es veu que aquelles abelles tenien raó perquè una recadera, la qual era l'encarregada de portar les darreres notícies, va dir que els altres agafaven cada dia més territori lleial. I que del costat republicà, tants caps tants barrets, que volia manar tothom i que no manava ningú. I que els altres eren més i tenien més aïnes, i que si la cosa durava potser hi havia república per poc...

Unes abelles republicanes volen ajudar la república. Són republica-

nes convençudes, i no volen que els republicans perdin i deixen ple de bonys, a fiblades, de tota una companyia, malgrat que això no hi hagi cap història que ho porti. I bo i aquesta important intervenció d'aquelles abelles, no se'n surten. Elles només poden afalconar amb efectivitat una sola vegada. Després s'han de contentar en fer por i prou. I feren tota la que pogueren, però l'exèrcit al qual intentaren protegir no s'aprofità d'aquella intervenció. Les abelles tornaren al rusc desenganyades.

- Nosaltres havem fet tot el que havem pogut, però als republicans els manen mestres d'escola, boxadors, paletes i conductors de grues. Personalment són molt valents però de coses de la guerra no en coneixen pas massa i, després, no volen creure. I tampoc creuen els manats. I ja no es fan aquelles investides del començament. Hi ha llesves que passen de l'edat i d'altres que no hi arriben. A darrera hora han fet un arplegament de gitanos pensant que si a l'altre costat hi havia guardia civil ho passaria molt malament. Però fins els gitanos han fallat. Al sentir la primera canonada els gitanos han escampat la boira a tots els punts cardinals de la rosa dels vents. I ells, els altres, no acaben mai els canons, ni els tancs, ni els avions. I hem sentit que els nostres la cosa que tenen més que els altres és gana, i molta més gana que menjar. I quan no es menja és impossible treballar bé...

Les abelles han estat rebudes amb la noticia de què un exèrcit enemic està voltant el rusc i que gent de fora ha fet claudicar els caps de pont que les republicanes havien obert en un dels ruscs monàrquics. Aquella guerra la qual havia començat tan bé, si va seguint així es pot arribar a perdre, cosa impensada quan s'inicià.

Les recaderes diuen que passa exactament igual que en els fronts dels homes. Diuen que a fora han dit que se n'havien d'anar tots els estrangers, i que uns creuen i els altres no. Els que han cregut anant-se'n diuen als republicans que no tinguin por que estan a punt d'entrar moltíssims canons. Però no n'entra cap, i que, en canvi, els forasters de l'altre costat han deixat als rebels canons pel pare i per

la mare...

L'exèrcit que voltava el rusc, quan es veu valent, es decideix a atacar. Tenen lloc grans batalles, batalles mudes, sense els espectes de les que fan els homes, però batalles amb moltes baixes vistes. El rusc republicà es veu la cosa mal parada. Hi ha quintacolumnistes i algunes abelles s'esbatussen elles amb elles en lloc de fer un front únic. Les que ataquen se n'aprofiten i porten més elements a la contesa. Es comença a cedir rusc.

Les recaderes diuen, ja a una petita part de l'eixam, que els homes republicans van dient prou a molts llocs, i que ha entrat una mena de passa de marcar del país i carreteres, camins i caminets que menen a França, aquell país de la guillotina, Madame Pompadour i el senyor Chevalier, van plens comp no hi havien anat mai ni abans ni després de la Revolució...

Unes aspirants a presidents de la república del rusc, fan com els homes seguides d'una nombrosa eixam. Van a formar ruscs independents fora del seu. Les que restaren del primer sollevament, es posen decididament al costat de les invasores i xerren a n'aquestes qui són els caps de colla republicans els quals no s'han mogut del rusc i que són castigats exemplariíssimament. I el rusc acaba dissortadament convertint-se en un rusc monàrquic. Les recaderes, ja per entrar-hi han de dir que són del costat dels que manen ara. Ja no poden parlar en veu alta. Ho han de fer, si volen dir coses, amb veu de falset.

- Els homes estan llestos, noies.

- Així nosaltres també ho estem, no?

- Ja ho veus. I no alcis la veu que mai saps qui et pot escoltar.

- Bé, algú ha quedat de tota manera...

- També ha quedat algú entre els homes, però per ara no pot fer altra cosa que mirar el vent d'on ve i alçar braços a cada moment. A nosaltres ens deuran fer alçar d'ales...

- Ens tocarà patir molt, ja ho veig.

Al rusc ex-republicà no hi fa l'entrada cap reina. L'hi fa un ele-

ment que diu que és el ~~que~~mana més de tots. I els que l'acompanyen llegeixen un ban en el qual es disposa que s'ha acabat la república, que s'ha acabat l'estatut, que tothom ha de llaurar dret i que tothom ha de posar els peus plans. I que cada vegada que es presenti algú del nou règim, tothom ales enlaire. I que les abelles, cadascuna a la seva cel·la, a fer mel i llestos. I que si es veuen més de tres abelles reunides, les quals no siguin de les que ara manen i manaran sempre, sortirà el bastó...

Es clar, les abelles republicanes han perdut i quan es perd, tant si s'és abella com no, s'ha de callar, ja se sap. I el rusc durant un temps només fa mel i les republicanes muts i a la gàbia. En canvi, les partidàries del nou ordre no paren de fer concentracions en honor de la que mana més. Allò feu que les republicanes poc decidides, al veure com anaven les coses, es passessin. Les decidides no podien fer altra cosa que mirar-se-les malament.

Les abelles exploradores, malgrat que saben coses, no les diuen ja que el rusc és vigiladíssim. A vegades, però, hi ha noies a les quals perquè calléssin les haurien de desproveir de la llengua, i algunes d'aquestes, anant per pol·len lluny del rusc es contenen les coses que saben.

- Al País tothom ha de parlar la llengua dels que han guanyat. Segons a on si anant pel carrer et senten parlar com abans t'agafen o et posen multes.

- Això ja s'havia fet altres vegades. No és pas el primer cop que el País perd. Es veu que és la seva feina. Es com una maledicció per no haver fet temps endarrera, les coses tal com s'havien d'haver fet.

- I tothom corra amb boines vermelles. I tota la gent que va al cinema, al sortir té l'obligació d'alçar un braç enlaire.

- I l'alça tothom?

- Sembla que sí perquè hi ha gent que té l'ofici d'anar al cinema a veure si tothom aixeca el braç. Ara, al País ja sabem que hi ha gent tossuda i hi ha qui l'aixeca poc i qui a l'hora de les alçades es moca o es grata el cap...

En noves sortides de les exploradores, les meleres que les acompa-

nyen s'assabenten de nous epissodis.

- Sabeu, hi ha molt poques coses. Al principi, els que han guanyat entraven als pobles amb camions plens de pa, però això s'ha acabat. No hi ha corrent, i la gent que viu en pisos alts a les ciutats només pot baixar i pujar un parell de cops a la setmana. No hi ha benzina per a tothom i uns homes, els quals a vegades se les pensen totes, fan anar els cotxes amb esclofolles de tota mena. I malgrat no haver-hi res, amb quartos o amb tabac es troben coses. Han sortit oficis nous. Hi ha ciutadans, els quals mai havien passat de menjar arròs, que ara, amb màquines al capdavall de l'hort, l'esclofollen i es fan uns bons jornals. Altres es dediquen a vendre oli barrejat amb aigua, altres es posen calces especials adequades per a portar-hi dotzenes d'ous, altres emboliquen pernills amb bandoles. No hi ha tabac, però hi ha uns ciutadans que se'n diuen contrabandistes posseïdors d'unes americanes amb butxaques com rebosts, els quals no deixen patir als fumadors. Tothom ha d'anar al llit a l'hora que vol el govern, però hi ha gent que si hagués pensat tan bé quan hi havia la guerra d'altra manera hagués acabat. I aquesta gent, si bé tanquen a l'hora que disposa el govern, com que per obrir no hi ha res establert, obren mitja hora després d'haver tancat...I els quartos de la república diuen que no valdran. I a la gent se la classifica en bona o dolenta. A els dolents els donen un paper que hi ha una "D", i a els abonats al règim els donen un altre paper que hi ha una "A". Ja veieu les coses com van. Sí, malament per alguns i bé pels altres. I es veu que una colla de països ens han retirat les amistats, i els embaixadors...

Entre els que han perdut n'hi ha que encara no s'ho saben acabar. I les abelles han escoltat converses variades. Els conversadors diuen que s'ha perdut una guerra que no es podia perdre, que si tothom hi hagués posat el coll bé i que si s'hagués cregut als que sabien com s'havien de fer les guerres, el resultat hagués estat tot un altre...I que si havien guanyat els que havien guanyat n'havien tingut sort dels forasters els quals els ajudaven en llengua i mans.

I que en el costat que va perdre, se l'ajudà més amb la llengua que amb les mans. I ajudar amb les mans, volien dir els discutidors, *o* ajudar al menys amb tants canons i altres eines de guerra com eren ajudats els altres. A mida que s'anava perdent terreny, algú deia que d'un moment a l'altre vindrien canons a desdir, però els canons que havien de fer bon pes a la balança no se sap on eren. Ganes sí que en devia tenir algú que vinguéssin però no n'hi ha prou en tenir ganes d'una cosa...

Una recadera va reproduir gairebé íntegrament una d'aquestes converses:

- Sí, i de nosaltres deien que teniem un diable d'aliat perquè, segons ells, actuàvem com a dimonis.

-Un diable d'aliat...Ja m'agradaria saber quina mena de diable era aquest que diuen que es va aliar amb nosaltres. Els diables deuen ser elements amb poders especials per a fer coses de compromís, naturalment coses dolentes ja que si un diable fes coses bones ja no seria diable. D'ells deuen haver sortit les idees diabòliques que a vegades han tingut homes i dones. Quan algú fa coses fora del corrent, complicat, extraordinari, es diu que fa coses diabòliques. Quan un general guanya una batalla que es considerava perduda, quan un davanter-centre fa un gol acrobàtic, quan un consquistador fa caure una virtut a prova de bomba, quan un convilatà salva un allioli negat, quan Maquiavel salvava el pressupost de l'imperi anglès, quan a Martorell troben un pont fet que la nit abans no hi era, de tot això se'n diuen coses de diables. Ara, es veu que de diables n'hi deu haver de tots. Diables de primera divisió i diables de regional. Diables que saben bé l'ofici, que no el saben gaire i que no el saben gens. El que va venir aquí, si realment va venir i es va aliar amb el costat que la gent es pensa, devia ser un diable d'estar per casa, un aprenent potser, i va fer les coses al revés. O qui sap si ens va tocar un diable de dretes, de la manera que van anar les coses...També hi cap que fos un diable fluix i entengués les coses malament i anés a favor dels altres. No és parlar per

parlar. Vegem-ho... On era el diable quan es deixaren anar les lleves de les caser-nes el 18 de juliol? O és que ja fou idea seva aquell licenciamment de lleves? Si no ho fou, ho sembla. On era el diable aliat quan es va perdre Terol? O quan ens empaitàven per Seno i Castellote? On era el diable quan del Toro es tornà de buit? I quan ens feren sortir de Bordon, de Morella, de Barraques, de La Membrillera, del Ragudo, de Dos Torres, de Villalba, de Peraleda, quan es feia un cop de mà a Extremadura amb una lluna com un cove? Se n'és o no se n'és de diable, i si de debó en teníem un, què feia? I no parlem de batalles unicament. On era el diable quan els polls ens fulminaven? Es que teníem un diable tan poca cosa que no podia ni matar polls? I quan la gana depauperava la gent, aquest diable que segons es diu teníem, no era capaç ni de fer unes males truites a la francesa? I no ens podia fer baixar la febre o treure'ns la sarna que patíem aquest diable? I quan l'artilleria un dia va acabar les bombes apuntant malament, no podia, aquest nostre diable, fer jocs de mans i fer-nos posseir mitja dotzena de caixes de bales? Això són diables? Que no diguin! Que potser se'ns en va enviar un en lloc d'un altre, es podria acostar més a la veritat, perquè d'intervencions diabòliques se'n poden contar algunes, entre altres quan se'ns va treure del paradís de Sot de Ferrer i d'Olba. Allà on no hi havia cap mena de dubte que hi actuaven les penombres, era a la cuina de Transmissions, que era una cuina infernal servint dies seguits llentíes i bacallà sec sense oli. Tot l'oli es veia al vestit del cuiner el qual ja feia una cara que no va agradar mai a ningú. Si hi havia diable, segur que intervenia en els somnis dels casats, i en la manera de fer-nos veure les noies de Requena, de davants il·lustres. Potser era un diable sexy el nostre. Ara, què dimoni hi ha de fer un diable sexy en una guerra plena de bombes de mà i obusos del quinze i mig? Jo crec, vaja, que si teníem diable era un diable retrassat mental o un diable de dretes. I que per això es va perdre la guerra...

Una recadera arriba tota trasbalsada.

-Oh, noies, no ho sabeu? Es parla d'una nova guerra. No com la del

país, no, sinó una de més gran en la qual hi pot entrar tota la gent que tingui ganes de fer guerres. Un dels que va fer venir gent a la guerra d'aquí porta la batuta i diu que si se'l deixa fer hi haurà mil anys de pau. I algú, davant aquesta promesa, el deixa fer. Es un home que agafa rogall fent discursos i la gent del seu país se'l creu. Sempre hi ha gent que se'ls creu als que fent discursos agafen rogall. I es veu que aquest home feia temps que es preparava i ningú no en sabia res...

- Sabeu aquell home que us deia? Doncs ja ha anat per feina i sembla que ho agafa tot, però no a crits, sinó a canonades.

- I ací també hi vindrà?

- No. Era un dels proveïdors dels que van guanyar. I ara molts d'ací hi van a favor.

- Perquè guanya?

- Potser sí...

- I si perd?

- No ho sembla pas que hagi de perdre fins ara. Però si perdés, doncs se li aniria en contra...

- Sabeu, a França ja no parlen francès tots. Els diaris d'ací només porten lletres grosses parlant de les victòries d'aquell element dels crits. I ara s'hi ha ficat també l'altre que proveïa a ne'ls guanyadors de casa nostra. Ja hi ha canonades pertot arreu. A Anglaterra ha sortit un senyor que fuma molts puros i ha dit als anglesos que no s'espantin, que els alemanys són homes com els altres i que si se'ls apunta bé fan la mateixa mala fi que fa tothom... El que per ara guanya és un cara-girat. Primer va dir a ne'ls rusos, que són aquells de la falç i el martell, que hi era amic, i ara resulta que se n'ha desdit i ha portat canons a Rússia.

- Ja ho sap que a Rússia hi fa molt fred? Si els soldats no hi van amb bufandes ho passaran molt malament.

- Ell es pensa que es passarà mestre de Rússia tan de pressa com ho ha fet en altres països, i que els soldats no tindran temps de precisar bufandes. Primer es va aliar amb els comunistes, que segons

sembla són uns elements que tot volen que sigui de tots, de cara, probablement, amb els comunistes que hi havia a Alemanya. Però potser a Alemanya van sortir més comunistes que del compte i ara l'home diu que de comunista no n'ha de quedar cap en lloc. I els d'ací, que segons diuen tampoc se saluden amb els comunistes, han fet anar gent a Rússia a fer baixes entre els de la falç i el martell.

- A canvi de què?

- Hi ha coses que els diaris no les porten, i ens havem de refiar del què diu la gent. I, és clar, segons qui les diu les coses hi posa més formatge que pa.

- Però què en diu la gent d'aquesta anada a Rússia de gent d'ací sense que se li hagi declarat la guerra?

- Ui, la gent! N'hi ha que ho troben molt bé i que diuen que ja amb la guerra nostra s'hi va anar contra els comunistes i que quants menys n'hi hagi millor. Altres diuen que si s'osca a Rússia tothom en serà de comunista, i que a Rússia hi ha comunistes molt guapes, i també hi ha que diu que a canvi d'aquesta anada a reduir russos, aquell senyor dels crits treurà els anglesos de Gibraltar i que part de l'Àfrica del Nord serà de casa. Ho diu la gent, sabeu...

- Les coses no van tan bé com es pensava aquell que havia ofert mil anys de pau. Quan França està amb aigua a coll, aquell senyor anglès que fuma tants puros, proposa a França que s'uneixi amb Anglaterra, però el senyor Petain al qual es deixa manar no se sap per què, prefereix rendir-se als alemanys. L'home dels crits ja feia temps que tenia els americans enfadats i, per acabar-ho d'adobar, uns japonesos atacaren d'amagat l'esquadra nordamericana un dia que feia festa, i Amèrica s'enfada de debó i declara la guerra al Japó. I els alemanys i els italians la declaren als Estats Units. I ara ja es fa una guerra general. Si els homes volien una guerra de debó, ja la tenen. Al país, com sempre, hi ha aliadòfils i germanòfils. De moment, els aliadòfils n'han de ser d'amagat. Anant a passeig o fent la manilla.

- Fent la manilla?

- Sí, quan hi han oros al rec, com que és el color nacional del Japó, si el darrer de tirar té la manilla la deixa anar al damunt la taula acompanyada d'un gran cop de puny...Quan no es poden fer altres coses, es fan aquestes. Sempre que veieu que algú fent la manilla pica fort damunt la taula és que a la seva manera aixafa japonesos...

- Els aliats, d'ençà que els americans s'han enfadat, han agafat agalles. Diuen que han desembarcat a l'Àfrica i a Itàlia. Els alemanys no s'ho creuen, però sembla que és veritat. Els russos, si bé reculen, no s'acaben de donar. Els diaris no tenen prou planes per tal de parlar de tots els fronts. Es una gran guerra, n'hi ha que diuen. I és una guerra que hi peta, a més a més de la gent que hi va al davant, la que no s'ha mogut de casa seva. Mai s'havia fet una guerra així. Els historiadors, quan en parlin, podran dir que el món no sols ha progressat telefonant i fent calces de dona, sinó que ho ha fet fent guerres. Aquesta serà, sens dubte, la guerra del progrés...

- Ja hi ha hagut més desembarcs. Ara s'ha desembarcat a la costa francesa del davant del Canal. Un canal que els d'un costat en diuen el Pas de Calais, i els de l'altre l'Estret de Dover. Els que no són ni d'un costat ni de l'altre en diuen el Canal de la Mànega. Diu que ha estat un desembarcament mai no vist. Els alemanys deuen estar espantats. La gent que sap coses diuen que si els alemanys no s'haguessin embolicat a anar a Rússia i els japonesos no ho haguessin fet a Pearl Harbour, tot Europa parlaria alemany àdhuc Anglaterra on estan tan gelosos de parlar anglès perquè el senyor Shakespeare va fer unes grans comèdies en aquesta llengua. Aquell senyor dels crits crida més que mai i davant del desembarc a França fa plegar generals i es desfà d'altres. Es comença, diu, a desorientar. I ja no se'l pot contradir. Algú li vol fer veure que l'anada a Rússia ha estat una tavernaclada, i com que amb bones paraules no se'l pot convèncer perquè ell crida més que els altres, es fa un intent de

suprimir-lo. Es veu que no se'l tocà bé i se'n surt. Els que no se'n surten són els que volien que no se'n sortís ell. Davant d'això ja no el gosa contradir ningú. I se'l deixa fer. "Per ell va el pollastre!" diu que van dir uns generals que s'havien fet grans estudiant com s'han de fer les guerres...

- La guerra es fa més gran i es veu que encara queda guerra per estona. Ara es fan llistes negres. Si un ven als alemanys, els aliats el posen a n'aquesta mena de llistes, i, si ven als aliats, qui el posen a la llista són els alemanys. Es clar, els aliats són més i el comerç no està per punyetes, però encara hi ha gent que només ven a Alemanya pensant-se que és la que guanyarà. I que a Alemanya les coses no van tan bé com algú es pensa, se sap perquè s'envien bacallans dintre bales de taps...

- I més desembarcs. Ara els aliats han desembarcat a França per sota. I uns elements coneguts per la resistència, els quals ja esgarrapaven tants alemanys com podien, ara s'hi veuen més en cor i cada dia registren nous adeptes al moviment. Ja tothom va contra ells. El rei italià, el qual fins ara no podia dir gaire coses, al veure com va la guerra diu al senyor Mussolini que plegui. I el senyor Mussolini amb els que el volen seguir, fa una república al nord d'Itàlia. I tot comença a anar pel pedregal. El rei d'Itàlia plega. Els alemanys s'hi pensen. El senyor Mussolini decideix entrar a Suïssa, però algú el coneix i fa la fi d'unes calces estretes...

- I els aliats s'acosten a París. Se sap que una ràdio anglesa no s'està de dir que quan s'acabi la guerra s'hauran d'arreglar les coses d'ací. Els que abans no saludaven a segons qui, d'ençà que la guerra ha fet el tomb ja fan salutades amb somriures i tot...La gent ja gosa dir públicament qui guanyarà la guerra. S'ha entrat a París. Ja tothom hi parla francès, i es fa una gran rebuda al general més llarg de França. Aquell que va dir que França havia perdut una batalla, però que no havia perdut la guerra...

El republicanisme del ruscs davant d'aquelles notícies va guanyant adeptes. Unes abelles han après de cantar i canten La Marsellesa.

Unes de més decidides canten Els Segadors. Les treuen del rusc, i elles els segueixen cantant del defora. Les abelles, al sentir-les, tornen a fer mel a gust...

- No, no en tenen prou els aliats d'agafar Paris, i envien soldats cap a Bèlgica. Els russos fan córrer alemanys per l'altre costat. I tots posen proa a Berlín. Un darrera l'altre els països ocupats tornen a respirar amb les finestres obertes. Els americans treuen faves d'olla per les mars japoneses. Aquell general que va dir al sortir d'unes illes que hi tornaria, hi ha tornat. Es veu que s'està celebrant el darrer acte del drama. Aquell cridaner que segons la gent té la culpa de tot, veient-s'ho perdut, es casa i es fot un tir. Els atacants el volien agafar viu, però l'home es veu que no es va veure en cor de declarar que ell era el gran culpable...Ja no hi ha guerra a Europa. Però n'hi ha al Japó. Els japonesos són tossuts i no es donen. El seu emperador per ells és un déu i els ha dit que no plegués. I inventen les bombes humanes. Davant d'aquest fet, un president dels Estats Units fa sortir unes bombes especials per espantar japonesos i en fa tirar dues damunt dues ciutats japoneses on hi peta tothom. Allò els japonesos ho troben massa fort, i molta gent que no és japonesa també, però els japonesos pleguen. I la guerra s'acaba.

- ~~Els~~ que han guanyat no en tenen prou d'haver guanyat la guerra. Aconsellats per qui sap qui, volen que la gent s'hi miri a tornar a fer guerres, sobretot a perdre-les. Abns el que perdía perdía, i fins hi ha, es diu, grans quadres en els quals s'hi veu que guanyadors i vençuts es fan unes inacabables barretades. Això sembla que ja no es veurà mai més. I es va fer un procés contra els que van perdre. No hi havia, però, cap japonès. Al Japó s'hi va deixar el mateix emperador que hi havia, al qual la gent no se'l podia mirar i, com a càstig menor, ara se'l pot mirar tothom que vulgui. Tampoc, en aquell procés, es va dir res d'aquelles dues bombes que van fer plegar els japonesos. Els jutjats foren condemnats a diverses penes. Onze fo-

ren avisats que serien penjats. Dos d'ells no ho foren. Un s'emmetzinà durant el procés, i l'altre quan el portaven a penjar. Els gueus cremats van pesar molt en aquell judici. Les baixes que feren els aliats, tant als camps de batalla com a fora, no van comptar. Si les guerres futures acaben com aquella, ai del que perdi!

Les abelles, com els homes, no duren pas sempre. I el rusc va canviant de personal. L'abella que mana més ja actua predisposada a seguir manant complint l'encàrrec que se li deu haver fet. Els inconformistes, meleres i abegots, en segueixen essent per transmissió de cèl·lules inconformistes. Aquests reben en gran contentament les notícies que porten les recaderes que diuen que han escoltat Ràdio Pirenaica. També alguna exploradora la qual ha passat la nit fora del rusc porta notícies de ràdio estrangeres que aperrinen sense contemplacions al règim del país. Però el règim es veu que no les escolta aquelles ràdios i va seguint. Les abelles saben que s'ha fet una Societat de Nacions i que hi ha països que volen que hi figuri el nostre. La Societat, però, es pensa que el règim no pot durar i acorda esperar que n'hi hagi un altre. Però el règim dura. El que mana més ha donat moltes medalles a la gent de tropa, i la gent de tropa es diu que li té dit que vagi fent i que té sabres i canons a la seva disposició. I com que la gent de tropa del costat que va perdre va marxar tota, ara el que mana més té la totalitat de la gent que porta sabre al seu costat. I les abelles exploradores no poden fer altrament que dir que la cosa va per llarg, i reportar quelcom de ràdios clandestines les quals, com totes les coses clandestines, fa temps i temps que van dient que el règim trontolla.

- No ho escampeu, però això pot fer un tomb. Han apujat els tramvies i la gent no hi puja. I s'han posat uns cartells pels arbres recomanant als ciutadans que vegin a peu que és molt saludable. Es veu una segona intenció en aquella vaga de pujar als tramvies, i aquests s'omplen de tramviàries vestits de paisà i fins es diu que s'acaben d'omplernar de policies. Però la gent no hi puja. Els diaris no en parlen d'aquella vaga, i es posen nous anuncis pels arbres dient

que no es comprèn els diaris. Es clar, els diaris, si no es venen perden quartos, i han d'acabar parlant de la vaga. Sembla que la cosa que feu decidir a parlar-ne fou que un diumenge que hi havia futbol, un lloc en el qual la gent hi podia anar a cridar ja que no ho podia fer en altres, llevat de cridar a casa amb la dona, a l'hora del partit plovia. Els tramvies van pensar que havia arribat la seva i van portar una gran flota de vehicles a tot el llarg d'un carrer de vora el camp. A l'hora de sortir plovia a bots i a barrals, però la gent no va pujar als tramvies. I àdhuc gent que sortia amb paraigua al veure l'actitud de la general va plegar l'estri i es mullà com tothom. Allò feu decidir els tramvies a aflluixar...

- Per ara no hi ha tomb. A fora, al veure que la cosa va per llarg han fet tornar els embaixadors els quals temps endarrera havien marxat. Els manadors d'ací per tal de que els embaixadors s'adonin que el règim va millorant han tret les cartilles de racionament i les targes de fumador encara que hi hagin poques coses i poc tabac. I em penso que allò que es deia del tomb es deia per ganes de dir-ho. Ens han volgut a la ONU. Això vol dir que estem ben llestos. Els que han fet govern a fora protesten, però es veu que a la ONU hi ha més d'un país que va guarnit com el nostre. El sol ens ha salvat. La gent diu que ens han admès a la ONU perquè els forasters puguin venir a parar el sol a casa nostra. I hi ve tothom a parar aquest sol, dels que venen de fora se'n diuen turistes, i el turisme ha passat a ser la primera màquina de fer quartos del país. La gent de diners fa hotels i apartaments a tota pressa. Paletes i manobres no donen l'abast. S'obren botigues a tot el llarg de la costa. A les platges no s'hi cap. Es venen i compren terrenys de vora mar a preus escandalosos. Els que volen saber coses diuen que ja saben perquè ens han volgut a la ONU. No pel sol, sinó perquè els nordamericans volen tenir bases a casa nostra...

- Potser quan es va dir que això anava per llarg es va dir massa de pressa. Se sap que hi han hagut vagues a Astúries, a Bascònia i al

País. Potser després de tant temps de no fer-ne de vagues no se'n sabrà, però els esquivats diuen que tot és començar... Segons els diaris, els vaguistes n'han sortit amb les mans al cap. Ara es diu que fer vagues és pecat, com robar o fer el salt a la dona.

- Que vols dir que això darrer no ho fa molta gent?

- Veuràs, noia, són coses dels homes aquestes. Tampoc haurien de fer guerres i les fan. D'homes n'hi ha de tota classe. No són com nosaltres que només fem mel.

- Es que jo tinc entès que aquests salts que dius, si les dones no volguéssin saltar...

- També n'hi ha de totes menes de dones. N'hi ha que no han saltat mai, i n'hi ha que diuen que no se'n poden estar.

- Al meu entendre aquesta mena de salts han de fer oblidar altres coses més importants. I potser el món va com va, ja veus.

- Pels afeccionats a n'aquests salts, són la cosa més important que hi ha. No hi ha sindicats, per drets que siguin, ni partits polítics, ni associacions clandestines, ni juntes de defensa quan hi ha aquests salts pel mig. Per tal de portar-los a cap, es deixen reunions, es perden trens i es compren colònies franceses a Andorra...

- Sabeu aquell senyor que es diu Castro, que mentre gent mudada feia un ball de gala a Cuba va dir que no estava per balls com aquell, i que de moment la gent tenia interès que tingués parents a Galícia on hi ha molta gent que es diu Castro? Doncs ara, al veure que aquest senyor fa manetes amb els russos i que a Cuba tot és dels cubans fos de qui fos abans del senyor Castro, es diu que no n'hi té cap de parent a Galícia.

- Els homes ara tenen un juguet nou que ells en diuen televisió. Al principi només en tenia gent de casa bona, i ara ja en va tenint tothom. Es diu que hi ha gent que n'ha fet un ofici de mirar la televisió. I ara el govern quan diu coses les pot veure i escoltar gairebé tot el cens. I fan uns serials que les mestresses de casa per tal de no perdre-se'n cap deixen llits sense fer i es mengen molts arrossos agafats. I s'hi poden veure partits de futbol per

lluny que tinguin lloc i per mal temps que faci, sense moure's de casa. I ara, amb aquest aparell, s'han pogut veure uns americans que saltaven per la Lluna.

- I la gent s'ho ha cregut?

- Ho vaig veure jo!

- Deu ser una història perquè se la creguin les abelles.

- Els homes no s'ho creuen pas tot el que veuen a la televisió, però això s'ho van creure la majoria. I no va ser únicament la televisió que va ensenyar aquells homes vestits de blanc portant una mena de calaixera a l'esquena, els diaris n'anaven plens...

- I et penses que els homes s'ho creuen tot el que porten els diaris?

- Aquesta anada a la Lluna no té res a veure en cap qüestió política. Es quan els diaris parlen de política que els homes giren de plana. A més a més, els americans anaven endarrera de fer quelcom que encara els russos no havien fet.

- Així no diguis pas res més. Els americans han anat a la Lluna per una qüestió política. ~~Vosaltres sou exagerades~~

- Vosaltres sou exagerades, punyefla!

- Si els americans s'hi haguessin quedat a la Lluna, h'haguessin trobat or, com al principi a casa seva, petroli, com ara n'hi troben, hi haguessin fet gratacels coberts amb una mena de gàbia i la gent hi hagués pogut anar a demanar divorcis, no haurien fet altra cosa que diverses nacions feren quan es repertiren la Terra en quin repartiment els americans feren tard. Però un viatge únic d'anada i tornada com ara han fet només perquè els russos no hi havien anat primer que ells, no és res més que un fet polític. Agafa-t'ho com vulguis.

- Deixeu-se de parlar de política...Mireu quines noves porta aquesta!

- Les noves són les del diari. El president dels Estats Units i el general de Gaulle s'han vist pels carrers de Madrid. I aquesta gent si no ens fossin amics no vindrien. No hi van els que no són amics a fer visites. Algú diu que les fotografies que portaven els diaris eren fotografies d'imaginació. En temps del senyor Primo de Rivera

va aparèixer en una revista a doble plana una retratada perquè els miradors veiessin la gent que seguia aquell senyor, i a cada plana s'hi veïa la mateixa gent. Jo no crec que ara es tracti de fotos trucades. Més aviat crec que les coses del país han acabat per ser ben vistes per francesos i nordamericans. I tampoc crec, pels pocs dies que ambdós personatges han fet estada a la capital, que hagin vingut un a ensenyar-nos l'anglès i l'altre el francès. Jo em penso que la cosa va per llarg.

- Així hem de tenir paciència, no?

- Quin remei toca.

- I si l'acabem?

- Quan es té paciència se'n té sempre. N'hi ha que n'han de tenir tota la vida. Potser estem destinades a ser republicanes sense tenir república, sempre més. Jo no sé si el govern ha pagat el viatge a n'aquests dos caps d'Estat, però ho sembla perquè tot s'apuja. Els diaris ja es venen a duro. I potser perquè la gent els segueixi comprant, els diaris porten que s'ha demanat per entrar al Mercat Comú. I si ens hi volen tal com anem guarnits voldrà dir que el món ja s'ha acostumat a que siguem tal com són...

Han anat canviant meleres, abegots, manadores i recaderes, i la part banya-ricard del rusc veu que haurà de tenir paciència a perpetuïtat al saber, per les recaderes que s'havia fet amistat amb la Xina comunista encetant-hi relacions diplomàtiques.

- Si també som amics amb els comunistes, ja serem amics amb tothom. A veure, si les coses van seguint així, si els anglesos ens regalen Gibraltar.

- Sí, dona, i tornarem a tenir vice-reis a Sudamèrica!

- Oh, veuràs, si la gent ens estima tant...

- Noies! Noies! - diu una recadera tota sufocada -. Hi ha algú que no ens estima tant com sembla... S'ha dinamitat el cotxe del cap del govern amb ell a dins. I el que mana més de tots, diuen que fa dies que rep més visites de metges que d'altra gent.

- Així potser el moviment s'acaba...

- No ho sé. Ara hi ha molta gent espantada amb aquest us de la dina-

mita. Es diu que molta grossos no es mouen de casa, i si se n'han de moure ho fan a peu i disfressats. I tant potser que l'espant duri com que els doni per estrényer més la vaga...

- Sabeu aquelles visites que us deia dels metges? Sembla que s'ha aconsellat al visitat que no li convenen malsdecap. Es diu que feia 34 anys que en tenia.

- I ara plegarà?

- Sí, però els que es pensaven que havia de durar sempre li han aconsellat que només plegui temporalment perquè els partidaris no surtin amb algun ciri trencat. Però tot està lligat i ben lligat i ja s'està preparant al nèt del darrer rei. Sembla que tocava manar a són pare, i els monàrquics amb carnet diu que no ho veuen gens bé això que s'ha fet. Seran uns més a protestar. A veure si protesta tothom.

- Aquella protesta que us deia no ha passat d'una protesta oral. I no ha protestat tothom. El malalt s'ha mort, i la televisió no para de fer sortir la gent que el va a veure. Algú no s'ho acaba de creure i diu que encara pot ressuscitar. I el que es preparava ja és rei. Això vol dir que els republicans ho tenen molt malament.

- Els republicans i nosaltres, perquè ara deurem tornar a tenir reina. Si en tenen els homes...

- Abans n'hi havia pertot de reis. A Europa s'acostaven a la trentana, i ara potser no passen de mitja dotzena. I avui que n'hi ha tan poques, ací ha tornat a venir la monarquia. No l'enten ningú aquest nostre país.

- Jo voldria saber com s'ha de fer ací perquè les repúbliques durin.

- Es que es diu que la república i la gent de quartos al país no lligaven massa. I es veu que els quartos volen seguir manant. La gent de quartos són com les dones guapes, que en fa cas tothom.

- Així, de girades de truita, res.

- De les que voldriem nosaltres, res de res. No crec que el nou rei es faci republicà...Ja no ens podem emmirallar amb els homes.

- Jo ja no m'hi hagués emmirallat mai. A nosaltres ens han pres la

mel en monarquia, en república, en revolució, en dictadura i ens la seguiran prenent ara amb el nou rei.

- Mani qui mani hem de fer mel pels homes. O fer-ne per a ells, o anar a fer-ne per a nosaltres en ruscs independents i qui sap a on. I dubto que sigui possible perquè tot el món sap la mel el gust que té.

- O no fer-ne de cap manera, fer vaga que diu que ara en pot fer tothom que vol. Però jo vull dir fer una vaga general, no del nostre rusc únicament. Els homes no han passat mai de fer vagues particulars. Encara no s'han sortit mai de fer una vaga universal.

- Si nosaltres no fem mel, els homes són molt capaços de fer-ne d'artificial. Ja hi fan moltes coses artificials.

- Bé, bé, els homes han inventat moltes coses davant quins invents nosaltres, pobres abelles, ens hauríem d'estar treient el barret cada dia, però mel amb gust de mel només en fem nosaltres.

- Mira, ara diuen que fan unes pastilles que substitueixen el sucre. I una gent que diuen que han anat i tornat de la Lluna, que sense moure's de casa seva telefonen a l'altre costat de món, que converteixen una senyora carregada d'arrugues en una noia de primera volada, que pesquen amb radar, que congelen gambes i tunyines, faves i pèsols, que cada dia fan sortir detergents nous i que si volen pinten a màquina, us penseu que no farien mel? Vull dir que si nosaltres deixéssim de fer mel no influiríem en res en fer fer girades de truita entre els homes.

- Qui sap...Un dia n'haurem de parlar a fons de tot això.

- No és per alarmar-vos, però potser la cosa va anant bé. Els diaris diuen que es va a reformar l'estat de coses que fins ara regia. El propi president del govern ha declarat que tindrem una democràcia a l'espanyola. I com que algú se n'ha rigut una mica d'aquesta mena de democràcia, aquell rei nou ha nomenat un cap de govern al qual les dones el troben molt guapo. Quan hi hagin eleccions diuen que totes el votaran.

- Però aquest rei no el va posar aquell senyor que deien que manava

tant?

- Sí, però potser és un rei a la moderna. Els diaris diuen que quan va venir al País va fer un discurs en català. Després, els d'abans van fusellar el president de la Generalitat, i aquest rei nou n'ha fet venir un que feia molts anys que s'esperava a França.

- Però aquest president no era republicà?

- Sembla que sí, però si el rei l'ha fet tornar...

- I si també en fos el rei de republicà?

- Això només ha passat a França, però al revés. En temps d'aquella Revolució que van fer, un que va començar essent republicà tirant canonades per la senyora república, va acabar essent rei. Ara, això només se sap que hagi passat a França que les dones ballant el cancan ensenyen les calces, que tenien fantasmes a l'Opera, un cardenal monàrquic que volia implantar la república a casa nostra, que van ajudar a deixar el País en cos de mànegues, i que parlen francès...

Altres abelles també saben les coses dels homes, i al rusc s'hi presenta una reina.

- Noies, els homes tenen rei. Es just, doncs, que el rusc torni a tenir reina.

Uns abegots li fan cara.

- Amb reina o sense, nosaltres seguirem essent republicans!

Unes meleres es posen a primera fila amb els fiblons a punt.

- No sigueu bledes. No sempre s'han d'arreglar les coses a plantofades que sempre que s'hi arreglen s'arreglen malament. Ara els homes diuen que tot es pot solucionar parlant. Parlarem de tot el què vulgueu. I si, com sembla, segons a on tindran estatut, també en tindrà el rusc. I podreu seguir essent republicans. Sereu republicans monàrquics, com els homes. I us podreu sindicar, fer vagues i treballar vuit hores. I tothom es pot fer del partit polític que vulgui.

El discurs de la reina es veu que no va convèncer a tothom, ja que un dels abegots més considerats va deixar anar:

- Em penso que s'està fent una gran ensarronada...

La reina, dirigint-se als abegots va dir:

- I vosaltres seguireu fent nits de nuvis per sorteig. No treballant com no trebal·leu...

- Oh, veuràs, reina, si ultra aquestes nits de nuvis haguéssim de treballar vuit hores!

Al rusc, com al defora, les coses han canviat. Ara de tant en tant es fan vagues, de segons quines cel·les en desapareix més mel que del compte, i les recaderes segueixen portant notícies de l'exterior les quals ara ja diuen a la comunitat en general.

-...i hi ha guerres petites a molts llocs. Els jueus, amparats per aquella anomenada d'haver-los-n'hi cremats tants, no es volen moure de llocs en els quals s'havien ficat a cononades. I cada dia es parla més d'aquelles bombes tan importants que tenen els dels quartos i els que semblava que no en tenien però que a l'hora de col·leccionar aquestes bombes se'n gasten més que els que en tenen. I ara que parlem de quartos, els bancs no saben per on girar-se de la gent que n'hi va a buscar sense tenir-n'hi. Al País tothom va en cotxe, i per més que el govern apuja el preu de la gasolina, cada dia es veu més gent a cavall. Es clar, el govern deu pensar, a l'hora de posar nous impostos, que mentre la gent pagui la benzina al preu que va... Es diu que és la única vegada que s'ha donat carta blanca al ministre que posa impostos...

- Atenció! Atenció! Les que escolten la ràdio dels homes diuen que gent de tropa ha agafat el Congrés amb tota la gent a dintre, govern, diputats, periodistes i taquígrafes...Hi ha gent que té xampanya en fresc a punt de destapar, i altra que prepara maletes i crema papers. I al Congrés s'hi han sentit trets en lloc de discursos.

- I nosaltres què fem?

La reina reclama calma.

- Si el rei no era al Congrés, alguna determinació deurà prendre. Ara, si també l'haguéssin agafat a ell, jo seria la primera de deixar el rusc.

- Vaig a veure si us puc dir més coses! - diu l'abella recadera empenyent el voltan de pressa com pot.

Les abelles no porten rellotge ni és lògic pensar que n'arribin a portar mai, però sempre saben l'hora que és, com saben quan ha de ploure o fer tramuntana. Però malgrat no portar rellotge hi ha nervis perquè els minuts triguen a passar. Els abegots i les meleres republicanes s'ajunten per si passa la cosa pitjor i s'ha de deixar el rusc. Els reis, pels republicans, no són mai de fiar, i abegots i meleres temen que la reina, segons com acabi aquella entrada al Congrés, es desàigui de totes les coses que va anunciar quan va fer el discurs de presentació. La recadera triga a tornar i la general pensa que potser ha escoltat coses guixudes i que ha preferit no tornar al rusc. Algú ho diu, però algú altre surt en defensa de l'absenta.

- No t'ho creguis. La Martina és una recadera de confiança. Es el seu ofici per tal de fer-lo com l'ha vingut fent fins ara es deixaria tallar una entena abans de fer-lo malament.

- I si abelles partidàries d'aquesta tropa que ha agafat el Congrés l'haguéssin fet presonera?

- Aquests republicanots sempre penseu malament.

- Hi han homes que diuen, pensa mal i no erraràs.

- Però nosaltres som abelles, carai, i no hi pensem tan malament com els homes. Normalment, acostumades a fer mel, només tenim penaments dolços.

- Vosaltres sí, però nosaltres no en fem de mel. I la Martina triga massa.

- Es una bona recadera i segur que s'esperarà fins que ho hagi sentit tot ~~tot~~ ~~intervenció~~ ~~reina~~

Hi ha una nova intervenció de la reina.

- No us poseu nervioses, noies. I seguiu treballant.

- Sí, qualsevol fa mel amb el Congrés agafat!

- Després haureu de fer hores extres.

- Segons per qui s'hagin de fer, ja les farà qui vulgui les hores extres!

Per primera vegada el rusc deixa de creure la reina, i no treballa

ningú. Davant de la situació, la reina es treu la corona. El temps camina poc a poc, com si n'aprenguéss, i el rusc és una comunitat de nervis esperant la recadera Martina. Algú proposa marxar. La reina ho sent i es torna a posar la corona.

- D'ací no es mou ningú! - diu.

- Per què?

- Perquè ho mano jo, que són la reina.

- Merda! - diu un dels abegots que havia proposat marxar

- Qui ha estat aquest porc que ha gosat dir això a la reina!

Hi ha solidaritat amb el porc i ningú no el descobreix.

- Ha estat una veu d'abegot que com que no tenen res a fer es passen el dia deixant anar paraulotes. Qui ha estat?

Silenci general. I mentre dura aquest silenci, arriba esbufegant la recadera Martina.

- El rei! El rei! El rei ho ha salvat tot. L'he vist i l'he sentit per la televisió. Es veu que la cosa havia estat molt ben preparada. Un guardia civil amb bigoti ha fet ajeure a tothom. Hi havia un ministre molt gras que els seus treballs ha tingut a creure's el guardia civil. Al sentir els trets tothom ha cregut, llevat del ministre de defensa que com que havia estat militar i estava acostumat a sentir canonades, s'ha encarat amb els dels trets. I un altre guardia civil ha dit que dintre deu minuts vindria el que seria el nou cap del govern. I es diu que els de la televisió se n'han emportat un èxit perquè tenien una màquina amagada la qual ha retratat tots aquests esdeveniments. I mentre tot això tenia lloc, aquell rei nou els qual quan va venir al País va fer un discurs en català, va fer jurar la constitució a tots els grossos de la tropa del país. I quan tothom li va dir: sí, senyor, es va dirigir al poble per tele i va dir que tothom estés tranquil que la cosa s'havia aturat. I els agafadors del Congrés, els quals es diu que es pensaven que el rei nou s'hi faria sopes, s'ho han hagut de deixar córrer. I els que tenien la xampanya en fresc no se l'han poguda beure, i els que fien les maletes ja les estan desfent***

- En aquest país la gent sempre s'ha queixat del govern, manés qui manés. I ara la gent es queixa del que mana . De cap del consell de ministres hi ha un senyor que no riu mai. Segur que les dones no el votaran quan hi hagin eleccions. Com que al País a la capital no el poden veure massa, ara, perquè no s'envalentoni amb l'autonomia que li van donar, la donaran a tothom la vulgui o no la vulgui...

- Es aquella ensarronada que jo deia. Ja la tenim aquí. I la majoria de les autonomies d'altres llocs no podran pas dir que la volen perquè parlen d'una altra manera que els que les hi han donades. Això no ho enten ningú.

- Pel govern és de molt bon entendre. Ara l'Estat es convertirà amb l'Estat de les Autonomies.

- I si no en sap segons qui de ser autonomista?

- N'hauran de ser per força. Ser autonomista serà obligatori, com pagar les contribucions...

- S'acosten eleccions. Tothom fa uns grans discursos. I tots els oradors diuen que ells ho faran molt bé i els altres molt malament. I és clar, la gent ja no sap a qui creure's. Segons les dones aquell senyor que no riu mai només farà els vots femenins de la seva família. Els que volen guanyar diuen tan mal dels que governaven fins ara, que la gent vol provar si és veritat...

- S'han fet eleccions i han guanyat els socialistes, uns que fins ara eren a l'oposició i que cada vegada que han ofert ministres al govern, els govern, això sí, amb molt bones paraules, els ha dit que es cuidessin d'ells. Es clar, com que segons quins socialistes fan més aviat por, els socialistes que han guanyat han dit a la gent que no s'esvarés que ells eren uns socialistes moderats, que seguirà havent-hi empresaris i obrers, bancs i cases de nit, campionats de lliga i monges de vetlla, sindicats i hotels de cinc estrelles, gent d'armilla plena i gent d'armilla buida, però que, amb el temps, tots anirem tan bé. Els que governaven fins ara, els quals tenien tants diputats, han quedat reduïts a mitja dotzena. Diuen que guanyaran un altre dia. Els de la dreta-dreta, al veure que han fet

més diputats que en les altres eleccions, també ho diuen que governaran un altre dia. I diuen igualment la mateixa cosa els de més enllà dels socialistes. No se sap com ha d'anar si un altre dia han de manar tots els que ara han perdut.

I la vida va seguint. Malgrat el nou govern uns poden sopar dos cops i altres no poden sopar. Els diaris es van apujant. Ja només els pot comprar gent de casa bona. Les mestresses de casa gemeguen quan tornen de plaça. Abans de les eleccions els que han guanyat feien uns grans discursos en cos de mànegues. Ara tots els ministres porten corbata. Segons les dones n'hi ha algun de molt bon mirar. Diuen que no es pensaven que els socialistes fossin tan ben plantats. I joves. Elles creien que els socialistes eren gent ja feta, amb ulleres i cara de patir, i que no sabien enraonar sense cridar. Es clar que segons les dones no tots els ministres són per a tenir-ne un retrat a la tauleta de nit, però en general són uns ministres que Déu n'hi do. Aquesta afirmació, naturalment, la fan comparant aparences físiques, ja que les dones diuen que si ser socialista costa més diners que no ésser-ne, elles no juguen, per guapos que siguin segons quins ministres. I si ho diuen les dones...

Les recaderes que ara trobem diuen que els diaris cada dia parlen més d'aquelles bombes especials.

- I perquè els llegiu els diaris!

- Es la costum. Potser alguna vegada en diran una de bona, però noies, de fa uns dies que no saben parlar d'altra cosa que d'aquestes ditxoses bombes. I si es deixa fer els homes, estem fotudes.

- Sí, què podem fer nosaltres?

- Qui sap!

- Què vols dir, qui sap?

- Que qui sap. Que si potser es fes una reunió internacional d'abelles...

- Boja!

- Potser seria la única solució.

- No fotis!

- No foto. Escolteu. A mi, com a mig món, aquestes bombes que els

homes estan fent compliments per veure qui les tira primer, em treuen el dormir, i si mig món no dorm pensant amb aquestes bombes, s'ha de mirar que no es tirin.

- Com?

- Si els homes no poden fer altra cosa que estar espantats pensant que les bombes es poden deixar anar demà o demà-passat, nosaltres hem de fer quelcom més. Impedir que es toquin aquests botons fatals que donaran llum verda a les bombes.

- Nosaltres vols dir nosaltres?

- Sí, nosaltres, les abelles.

- Però si nosaltres no sabem fer res més que mel!

- Una abella sola, fa poca por. Un eixam ja en fa més. I una plaga d'abelles, calculeu la por que pot fer...Anar a les Amèriques, avui és qüestió d'hores, com ho és traslladar-se als llocs més apartats del món. Molts avions hi van a n'aquests llocs que us dic. Es tracta de ficar-nos dins aquests avions...

- Però...

- No ens ficarem al lloc del passatge per tal de no esquivar-lo. Els avions ara porten uns departaments on els senyors passatgers hi deixen les maletes. M'enteneu? Entrar en aquests departaments no és res difícil per gent alada i diminuta com nosaltres. I no es tracta de ficar-nos en massa en els maleters, sinó que de moment només ho faran avisadors amb la missió d'anar a avisar abelles de tot el món a reunió.

- I on s'ha de tenir aquesta reunió?

- Si la convoquem nosaltres, s'ha de tenir aquí. Però no al rusc que no hi cabriem. La tindrem a l'aire lliure al Puig del Romaní. A la capital fa dies que en té lloc una de reunió internacional, però els dies passen i no s'arriba a cap acord. Com a màxim, s'acordarà tornar-se a reunir, com sempre. A la nostra, de reunió, s'han de prendre acords i s'ha d'actuar...

Per tal d'evitar alguna pessigada imprevista, s'encarrega als abegots la feina de viatjar en el departament de les maletes dels avions i

d'avisar a les abelles d'altres contrades. I els abegots, tots cofois de portar a cap aquella transcendental encàrreg, s'entafuren a ple-ret als maleters d'uns avions que volen als països més apartats. I porten l'avís a les abelles dels cinc continents les quals troben molt encertada aquella convocatòria.

I la reunió té lloc al Puig del Romaní.

Les abelles forasteres després de baixar dels avions, no es poden estar de dir:

- Carai, això és viatjar! Sembla estrany que els homes podent viatjar d'aquesta manera es dediquin a fabricar aquestes bombes que diuen, i, sobretot, a voler-les tirar.

Les convocants han obsequiat les forasteres amb mel de romaní.

- Sabeu que feu una mel molt bona?

- Oh. no n'hi ha pas a pertot de romaní. Els homes, els quals se'ns queden tota la mel diuen que aquesta és la millor que hi ha. En voleu més?

- Dona, una mica més si que ens vindria bé...

Les abelles forasteres ja hi feren el vermut amb mel, la feren servir de plat fort i, naturalment, de postre.

Obra la sessió l'abella convocadora.

- Amigues, amics...Sabem, com ho deveu saber vosaltres, que els homes, els quals a vegades sembla que qui sap on tenen el cap, s'ho gasten tot per tal de veure qui fa la bomba més grossa. Nordamericans i russos no paren de dir que han de fer més bombes perquè els altres en tenen més. Però és que ara ja se sap que hi ha bombes d'aquestes en altres llocs. Es tracta, si els homes han perdut el seny, que el món vegi que no l'ha perdut tothom, i que nosaltres formem part de les que no l'han perdut, i que no volem que aquestes bombes en les quals es té tanta confiança, s'arribin a fer servir.

- I com ho impedirem?

- Privant que els grossos polsin els botons fatals llençadors de bombes. Serà la vegada que els fiblons ens serviran pel bé de la humanitat. I en aquest cas ja no actuarà un senzill eixam, hauran

d'actuar, potser massivament, totes les abelles d'un país. De moment, els efectius més importants s'han de portar a casa dels dos grans que és on es diu que hi ha més bombes a punt. Jo em penso que si no les tiren aquests dos no les tirarà ningú, però per si de cas hem de portar forces nostres a tots els llocs en els quals hi hagin bombes d'aquestes, i ara que hi som potser a tots els llocs on hi hagin bombes normals, ja veieu què us dic. Si ens en sortim, i els homes ho rëconèixen, potser a cada poble del món hi haurà un monument a l'abella desconeguda, manument que ja ens haurien d'haver fet els homes si tinguéssin vergonya, per la mel que els fem. La meua proposta es passarà a votació. Les que ho facin favorablement que alcin les ales. Les que no s'hi vegin en cor que hi fiqin el cap dessota les ales.

Les abelles, donant-se compte del que s'esperava d'elles, votaren totes alçant les ales. Ni un sol vot en contra, ni una abstenció. La unanimitat fou total. Davant el resultat de la votació, l'abella convocant diu:

- Amigues i amics, aquesta decisió és més que fer mel pels homes, és evitar aquesta petada general que es prepara, i a nosaltres ens cabrà l'orgull d'haver-la impedita malgrat que uns elements, pocs, com sempre, estiguin disposats a fer una embarcada mundial. I ja que els homes troben pegues i més pegues a unir-se tots plegats, els demostrarem els resultats que es poden obtenir si tothom ho fes. Potser a la fi aquests guilopos obrin els ulls i vegin els aventatges d'una unió total. He dit.

La totalitat de les abelles convocades fan uns vols d'honor damunt la convocadora de la reunió.

De nou un petit exèrcit s'enrola als maleters d'uns quants avions. Cap home en sap res d'aquell acord.

A l'hora de fer aquestes ratlles les abelles van camí de llurs objectius disposades a jugar-s'ho tot en evitació d'un desastre universal. Si aquells bombes no s'han tirat potser elles, complint els acords del Puig del Romaní, ho impedeixin. Si ja s'han tirat i les abelles

han fet tard perquè els homes s'han anticipat... Si s'han tirat les bombes i ha quedat algú, si el món torna a tenir un cens humà, si no el té de rates, mosquits o cabrots, i hi ha qui sigui tan intel·ligent que entengui el llenguatge de les abelles, potser es dongui compte que si elles van fer tard, la unió mundial que preconitzaven era la solució de la majoria de problemes que el món futur pogués tenir, llevat, llevat que aquest món futur no arribés ni a tenir problemes de fotut que estés després de la tirada de bombes.

I si les bombes no s'han tirat, el món potser encara seria a temps a fer aquella unió total acordada al Puig del Romaní, i privar ell, en lloc de fer-ho les abelles, l'escaldada general en projecte.

Bepes maig del 83

